

UPOKOJENEC

Glasiło izdaja: DU Lovrenc na Pohorju

Letnik: 26

Številka: 1

Lovrenc, december 2018

UVODNIK

Naj bo tudi ta številka glasila UPOKOJENEC prispevek vseh avtorjev za dobro informiranost naših krajanov. V uredniškem odboru bomo veseli povratnih informacij bralcev, še posebej kakšnih novih predlogov.

Kot glavna urednica glasila se zahvaljujem vsem tokratnim avtorjem prispevkov in vsem, ki so izdajo glasila finančno podprli. Hvala vsem sodelujočim! Upam, da boste bralci tudi to številko z veseljem prebirali.

V letu, ki prihaja, vam želim ZDRAVJA, SREČE in ZADOVOLJSTVA ter lepe praznike, preživete z vašimi najdražjimi.

*Olga Črešnar,
predsednica DU*

Čebelarski dom, zgrajen leta 1996

LETOS SO PRAZNOVALI 90. ROJSTNI DAN

- **Kop Albina**
roj. 29. 2. 1928, Rdeči breg 1
- **Arčnik Marija**
roj. 6. 8. 1928, Kovaška c. 27
- **Arih Lotka**
roj. 4. 11. 1928, Mariborska c. 75
- **Pačnik Franc**
roj. 31. 12. 1928, Spodnji trg 47

Počaščeni smo, da imamo v naši sredini člane, ki so letos praznovali častitljivih 90 let.

**VSEM ISKRENE ČESTITKE TER VELIKO
ZDRAVJA IN ZADOVOLJSTVA !**

NAGOVOR ŽUPANA

Spoštovane upokojenke, spoštovani upokojenci!

V čast mi je, da vas lahko ob izteku in pričakovanju mojega novega mandata županovanja ponovno nagovorim v vašem glasilu.

Ob tej priložnosti naj posebej poudarim, kako pomembna je vaša vloga v naši lokalni skupnosti in širše in koliko potenciala nosite v sebi, zato se mi še toliko pomembneje zdi, da ohranimo medgeneracijske vezi in poskrbimo, da bo vaše življenje še naprej polno in aktivno.

Za nami je 20 let razvoja, bolj ali manj uspešno izvedenih projektov, programov, upravnih nalog, medsebojnega sodelovanja, odrekovanja, iskanja skupnih rešitev za zastavljene cilje, načrte, želje, ki jih je vedno veliko in glede na razpoložljiva sredstva preveč, vendar menim, da nam je s skupnimi močmi, znanjem, izkušnjam uspelo realizirati in postaviti mejnike razvoja naše občine. Zahvala gre vam drage občanke, občani, člani dosedanjih občinskih svetov, nadzornih odborov, sodelavci občinske uprave, zunanji sodelavci, partnerji in vsi, ki ste svojim delom, predlogi in skrbjo prispevali k temu, da je naša občina uspešna, razvojno naravnana in usmerjena v boljšo prihodnost vseh.

Veliko je še idej, projektov in programov, ki jih želim uresničiti skupaj z vami in za vas v naši občini, kot so: izgradnja Ceste Vstaje, Vozniške poti, Ceste Činžat-Pesek, javne poti Zg. Ruta-Pušnik, obnova obzidja obeh pokopališč in namestitve žarnega zidu in obnova kapelice na pokopališču v Lovrencu, nakup zemljišč za izgradnjo nogometnega igrišča z atletsko stezo, izgradnja zdravstvenega doma, izgradnja novega vodohrana z vso telemetrijo pri kmetiji Ditner, ureditev šolskega parka, pridobitev uporabnega dovoljenja za parkirišče pred občino in krožni promet ob cerkvi in še bi lahko našteval. Podpiramo in še bomo podpirali razvoj turizma in nastanitve manjših kapacitet.

Eden večjih projektov v prihodnje je Lovrenška livada. Že več let oz. več kot desetletje se borimo, da bi uresničili našo željo po domu starostnikov. Upam si trditi, da se bo v prihodnjih dveh letih naša želja pod okriljem Doma Danice Vogrinec tudi uresničila. Projekt je pripravljen, pismo o nameri je podpisano, s pristojnim ministrstvom tečejo intenzivni pogovori tudi o zagotovitvi dela sredstev. Pričetek gradnje je načrtovan v letih 2019 in zaključen najkasneje 2021.

Zelo podpiramo tudi dejavnost patronažne službe in pomoči na domu Zavoda Danice Hriberšek. Prepričan sem, da je ta storitev ena izmed najboljših v naši obci-

ni in zagotavlja 24-urno oskrbo starejših. Spodbujamo medgeneracijsko povezovanje z delovanjem dnevnega centra Društva Zavetje in aktivnostmi Večgeneracijskega dnevnega centra Štajerska.

Tudi na otroke in mlade nismo pozabili, pridobili smo nove prostore in opremo za dejavnost fitnesa, izvedli projekt plezalne stene v večnamenski športni dvorani, financiramo 7-oddelčni vrtec, ohranjamo in nadgrajujemo nadstandardne programe v šoli, celovito smo obnovili šolsko kuhinjo, financiramo in omogočamo prakso in počitniško delo dijakov in študentov, razpisujemo sredstva za štipendije in še bi lahko našteval. Pomembno je, da podpiramo in razvijamo tudi medgeneracijsko povezovanje na številnih področjih, športnem, kulturnem, socialnem ...

V bodoče želim še boljše poskrbeti za vas starejše in pripraviti razvojno strategijo starosti prijaznega Lovrenca, uvesti nove programe in ukrepe za dolgotrajno oskrbo bolnih, onemoglih in invalidov, za aktivno in zdravo staranje upokojenske generacije in za krepitev solidarnosti in sožitja med generacijami in vas pri načrtovanju le-tega vključiti in poslušati vaše predloge, želje in potrebe.

Kot župan si želim, da stopimo skupaj, kot smo to v preteklosti že dokazali, da lahko, in se ne ločujmo strankarsko ali po obrazih, temveč zgolj po različnih željah, idejah, programih, ki jih lahko s povezovanjem in pozitivnimi vrednotami uresničimo v korist nas – Lovrenčanov.

Za konec naj dodam misel Papeža Benedikta XVI.:

»Kakovost družbe se meri po tem, kako se ravna s starejšimi ljudmi. Zavedajmo se, da so starejši kot odprte knjige, v katerih mladi najdejo dragocene napotke za svojo življenjsko pot.«

Želim vam lepo starost in naj vam bo vsak dan nov začetek!

*Vaš župan,
Joško Manfreda*

STATISTIKA in zanimivi podatki....

DU Lovrenc na Pohorju: 31.12.2017 je bilo 364 članov in članic, od tega 147 moških in 202 žensk.

Umrlo je 15 naših članov.

Leto 1958 ali pred 60 leti v DU Lovrenc na Pohorju je zabeleženo:

S 1.januarjem 1958 je stopil v veljavo novi zakon o pokojninah za starostne upokojence z delovno dobo 35 in več let in starosti 55 let se zviša za 5%, to je dobro za pilote,

rudarje in tiste, ki so delali na življenjsko nevarnih in zdravju škodljivih delih. Tudi vdovam, ki so prekoračile 45 let starosti in so brez oskrbe otrok, ae jim prizna družinska pokojnina, čeravno se tudi zopet poroči. Občni zbor podružnice se je vršil 4.maja ob 8 uri v Kino dvorani, s povorko in godbo kot običajno. Udeležba polnoštevila. Premoga se je nabavilo za Lovrenc in Puščavo 178.8 ton, za Činžat in Falu 70 ton. Cena po toni 1.750 din, za dostavo na dom je 61.000 din, za razkladanje premoga pa 28.310 din.

4.decembra se je vršil družabni večer, udeležna polnoštevila tako, da je bila dvorana hotela Jelen premajhna. Godba in ples celo noč. Pogostitev starčkov nad 70 let. Bile so tudi licitacije tort, šopke je naredila tovarišica Vaner Marija, nekaj članic je zelo okusno okinčalo dvorano. Ob koncu leta je bilo stanje članstva 282, umrlo 11, odselilo 7, priselilo 5, izstopil 1.

Marjana Perklič

POMEMBNOST SODELOVANJA IN POVEZOVANJA V OKVIRU DRŽAVNIH IN MEDNARODNIH PROJEKTOV

Letos bi vam rada predstavila sodelovanje naše šole v mednarodnih projektih, ki smo jih uspeli vzpostaviti v zadnjih letih. Najprej naj zapišem, da ničesar ne pride samo od sebe. Pravzaprav smo si cilj, da se šola poveže z drugimi sorodnimi šolami, zadali že v prvem razvojnem načrtu leta 2008. Nato smo iskali morebitne partnerje, vendar je bilo preko speta kar težko navezati trdne stike. Nekaj časa smo sodelovali z eno izmed angleških šol; učenci so se takrat povezovali preko video konferenc. Pogovarjali smo se o šolskem delu in prostočasnih aktivnostih. Ko smo skušali projekt tudi uradno prijaviti, smo ugotovili, da ne moremo vzpostaviti z njimi izmenjave učencev, kar smo si v bistvu najbolj želeli.

V letu 2012 se nam je ponudila možnost sodelovanja z nekaterimi evropskimi šolami iz Norveške, Islandije, Finske, Nemčije, Cipra in Španije. Tako smo uspešno prijavili projekt Comenius – Mens Sana, in ga izvajali med leti 2013 in 2015. Takrat smo sodelovali predvsem učitelji, ki smo šli na izmenjave primerov dobrih praks ter izobraževalna srečanja v vsako izmed sodelujočih držav. O tem sem že pisala v eni izmed prejšnjih števil tega časopisa. Še vedno pa smo si želeli vzpostaviti sodelovanje in izmenjavo tudi med učenci.

Da bi nam to uspelo, smo pripravili prijavo v projekte,

tokrat v Erasmus +. In ker nam ni popolnoma uspela prijava v letu 2017, smo se zelo poglobili ter se nato zelo uspešno prijavili s projektom BODI PRIJAZEN – BODI KUL v letu 2018.

Prijava iz leta 2017 pa nam je kljub vsemu prinesla pove-zavo z nekaterimi šolami v Španiji. Če naša prijava ni bila uspešna, pa je bila španska. Tako smo tudi v živo začeli e-Twinning Ties. To je v bistvu program Erasmus +, ki je namenjen pedagoškim delavcem, ki se zavedajo vklju-čevanja sodobne tehnologije v osnovne in srednje šole in vrtce. Namen e-Twinninga je vzpostaviti neformalna partnerstva in projekte sodelovanja med evropskimi šo-lami na katerem koli predmetnem področju.

Posledica zgornjih teženj in prijave januarja 2017 je bil torej obisk štirih španskih učiteljev iz različnih šol, ki so prišli k nam v februarju 2018 na štirinajst-dnevno opa-zovalno prakso. Opazovali so pouk, sodelovali z našimi učitelji, si izmenjavali znanje o šolskih sistemih v obeh državah. Za učence so pripravili predstavitev njihovih šol in Španije. Ker so bili kar 14 dni v Sloveniji, so našo državo tudi sami raziskovali. V Lovrencu smo ravno letos februarja imeli veliko snega, zato smo jih tudi mi pova-bili na sankanje, jim dali poskusiti, kako izgleda tek na smučeh ter se skupaj igrali zimske igre. Gostujoče učitelje je sprejel tudi župan, kar je še posebej pomembno, saj lahko občina na ta način evropskim državam pokaže, da je odprta za sodelovanje in povezovanje. Koordina-torka projekta je učiteljica Irena Črešnar, ki je še vedno z njimi v stiku in nam je tudi povedala, da so gostje o svojih opažanjih sproti poročali koordinatorki programa v Španijo in objavljali prispevke v spletno učilnico na eTwinning portalu, ki jo spremlja več kot sto udeležencev tega programa.

Obisk španskih učiteljev je bil zanimiva obogatitev dela in življenja na šoli. Izmenjava izkušenj in primerov dobre prakse, izboljšanje znanja angleškega jezika, širjenje

različnih metod in oblik dela, uporaba moderne tehnolo-gije ter mnogo drugega bo doprineslo k še večji kvaliteti pouka in dela z učenci. S širjenjem objav o obisku pri nas so španski učitelji ponesli primere naše dobre prakse tudi drugim učiteljem po Evropi, s katerimi sodelujejo v projektu.

Sankanje

Obisk kurentov

Septembra letos smo uradno pričeli izvajati dveletni pro-jekt BODI PRIJAZEN – BODI KUL. Na šoli se vsa leta srečujemo z manjšimi in večjimi konflikti ter z nezainte-resiranostjo učencev za doseganje ciljev po učnem načrtu. Skrbijo nas tudi učenci, ki so v povprečju; ne želimo, da bi bili spregledani.

Naše dosedanje delo nas je privedlo do spoznanja, da je pri delu z učenci zelo pomembna motivacija, ki izhaja iz

*Koordinatorica e-Twinning Ties Irena Črešnar
s štirimi učitelji iz Španije*

učenceve notranje potrebe. Da pa je le ta prisotna, mora biti ustvarjeno ustrezno in spodbudno učno okolje. Zato smo se nekateri strokovni delavci odločili za izobraževanje v tujini, zaradi tega, da bi tudi s temi mednarodnimi spoznanji dosegali kvalitetno, načrtno in kontinuirano delo v razredu, z oddelčnimi skupnostmi in starši. Osredotočili se bomo na sodobna znanja o spodbujanju dobrih medosebnih odnosov in nenasilnega vedenja, o tem, kako prepletati predpisan učni načrt z vrednotami vzgojnega načrta. Tako bomo z novimi pridobljenimi znanji razvijali socialne in emocionalne kompetence učencev in njihovih staršev ter zaposlenih. V okviru teh načrtov bo do konca avgusta 2020 vsaj 10 učiteljev, torej tretjina strokovnih delavcev v šoli, odšlo na izobraževanja širom Evropske skupnosti, se srečevalo s kolegi ter izmenjavalo primere dobrih praks. Prepričani smo, da bodo izobraževanja prispevala k odprtosti in razvijanju novih mrež v prihodnosti. Upamo, da bo to prispevalo tudi k našemu velikemu cilju – najti šolo, kjer se bodo lahko izmenjavali tudi učenci zadnje triade. V projekt bomo vpletli tudi učence preko različnih dejavnosti; prva izmed teh je bila iskanje logotipa projekta. Razpis smo izvedli pred letošnjimi počitnicami in izbrali tega:

V letošnjem letu pa poteka še en mednarodni projekt s sosedi Avstrijci. Decembra 2017 nas je predstojnica Zavoda za šolstvo, OE Maribor, mag. Vera Bevc povabila k sodelovanju s šolami iz avstrijske Štajerske. Na prvem srečanju v Mariboru sem spoznala ravnateljico iz osnovne šole St Marein pri Neumarktu, ki je bila zelo zavzeta za sodelovanje z našo šolo. Na tej šoli imajo sicer učence v starosti od 6 do 10 let. Imajo pa tudi nekatere projekte, sorodne našim; eden njihovih projektov se imenuje MINT in gre za razvijanje matematičnih, naravoslovnih in tehniških spretnosti. Podobno: naša šola je letos že tretje leto v nacionalnem projektu z imenom NA-MA-POTI, v katerem pripravljamo gradnike za izboljšanje naravoslovno-matematične in informacijske pismenosti. Torej sta to zagotovo nacionalna projekta, med katerima bomo lahko potegnili vzporednice ter se drug od drugega učili. Pa ne samo to, upamo, da bomo na ta način spodbudili in osmislili tudi učenje nemščine kot drugega tujega jezika. Naj zapišem, da je njihova ravnateljica dvakrat obiskala

našo šolo in tudi sama sem jih obiskala konec maja letos. Podarili smo si drevesa, kot simbol sodelovanja in povezovanja. Mi smo njim podarili hruško, ki sicer ni ravno domorodno drevo za tisto območje, oni pa so nam podarili višinski bor. Posadili smo ga v šolskem parku.

Posadili smo bor

Izdelali smo koledarčke

Obiskali smo gozd

Že pomladi so učenci začeli sestavljati koledarje plodov in rastlin ter opazovali naravo in življenje v naravi v pomladnem, poletnem in jesenskem času. V marcu je avstrijska šola uspešno prijavila projekt, našo šolo pa so prijavi kot partnersko šolo. Ime skupnega projekta je Detektivi v naravi, zajema po tematiko od opazovanja gozdov, voda, rastja sadnega drevja, grmičevja in zelišč v bližnji okolici. Učenci bodo z učitelji opazovali naravo, ustvarjali in izdelovali, in sicer od kuharske knjige s tradicionalnimi recepti plodov iz narave do pesmarice z otroškimi tematskimi pesmimi in tako primerjali med seboj kulturi dveh držav. Tako se je v letošnjem šolskem letu začelo tudi zares. Koordinatorica tega projekta je učiteljica Nataša Kušar.

V tednu pred jesenskimi počitnicami, od 25. do 28. oktobra, so nas prvič obiskale nova ravnateljica in dve učiteljici iz te osnovne šole.

Na tem srečanju je bila osrednja tema gozd in spoznavanje osnovne šole in šolskega sistema v Sloveniji na splošno. Gostje iz Avstrije so se s četrtošolci podale na

gozdno učno pot in na posameznih tematskih učnih postajah spoznavale gozdno rastje, živali in sadeže. V šoli so z nadarjenimi učenci sodelovale na naravoslovni delavnici ter opazovale pouk v nekaterih razredih 1. in 2. triade. Učenci petih razredov so pri naravoslovju izvedli zanimivo učno uro, kjer so predstavili poljedelstvo in živinorejo in pripravili razstavo domačih izdelkov. Go-stujočim učiteljicam so podarili sveže pečen domač kruh. Ker so v projekt predvsem vključeni predvsem učenci četrtih in petih razredov, so prejeli od avstrijskih učiteljic darilca - lesene obeske, ki so jih zanje izdelali otroci iz avstrijske šole. Med obiskom jih je pozdravil in jim zaželel dobrodošlico tudi naš župan, pokazali smo jim Lovrenc in Maribor, odpravile pa so se tudi na pot po Prekmurju. Skupno srečanje se je zaključilo s strokovnim predavanjem o slovenskih in pohorskih gozdovih. Konec novembra bosta dve naši učiteljici obiskali partnersko šolo v Avstriji. Vemo, da se učenci in tudi učiteljice partnerske šole udeležujejo tečaja slovenskega jezika, saj so nas učiteljice nagovorile v slovenskem jeziku tudi že na sprejemu v telovadnici v oktobru.

To druženje nam je in nam še bo prineslo številne nove izkušnje in znanja. Veselimo se nadaljnega sodelovanja in upamo, da bomo učence in učitelje partnerske šole lahko obiskali skupaj z našimi četrto- in petošolci junija 2019.

Naša šola ne spada med večje slovenske osnovne šole; to, da smo istočasno aktivni v treh evropskih projektih, je zagotovo tudi v slovenskem prostoru redek in izjemen primer.

Projektno delo, izobraževanje in sodelovanje je ena izmed naših nalog. Še vedno ostaja naša najpomembnejša in osnovna naloga poučevanje in vsakodnevno vzgojno-izobraževalno delo v razredu. To, kar počnemo ob rednih nalogah, je dodana vrednost naše šole. Izobražujemo in mrežimo se zaradi tega, ker verjamemo, da lahko kot učitelji in šola tako izboljšamo kvaliteto dela v korist naših otrok in ker smo lahko tudi v odprtosti in povezovanju zgled.

V imenu sodelavcev vsem bralkam in bralcem želim prijetne in mirne praznike.

*Ravnateljica
Marija Osvald Novak*

ZVITE NOVICE

Tudi Osnovna šola Lovrenc na Pohorju ima svoj časopis, ki se imenuje Zvite novice. Vsako leto predani šolski novinarji ustvarijo dve tiskani številki, januarско in junijsko, včasih pa še kakšno elektronsko številko, ki jo objavimo na šolskih spletnih straneh. Maskota našega časopisa je lisica Zvitorepka, ki poskrbi, da delo poteka brez zapletov. Upamo, da bo tudi letos tako, čeprav letošnji letnik nosi številko 13, za katero pravijo, da je nesrečna.

ODA ZVITIM NOVICAM (urednice iz 8. razreda)

O, naše Zvite novice!
Vsak jih rad bi imel.
Le kdo ne pozna lisice?
Kaj bi brez nje počel?

O, naše Zvite novice!
Vzemi jih v roke,
preberi jih, saj ti žal bo,
če ne storiš tako.

O, naše Zvite novice!
Omamijo te s pogledom,
okužijo te z vsevedom.
Beli listi vabijo te,
da z njimi pozabavaš se.

*Dolores Bokan,
7. razred*

PROJEKT ZDRAVJE IN GIBANJE

To šolsko leto je naša šola vključena v projekt z imenom Zdravje in gibanje. Vsi učenci in učitelji pred poukom gredo v telovadnico, kjer se razgibamo ob glasbi. Jutranje razgibavanje traja osem minut. Imamo se zelo lepo in sprostito se. Vsak dan drugi učenci kažejo vaje, ostali pa za njimi ponavljajo. Vadbo vodita učiteljica Natalija in učitelj Aljoša. Zelo si želimo kazati vaje. Danes se nam bo želja morda uresničila.

Nuša Prišenk, Nuša Polič, Alina Arl, 4. razred

Vsi učenci od prvega do devetega razreda imamo vsako jutro telovadbo. Pri vajah se zelo trudimo, čeprav imamo še jutranje podočnjake in smo zelo zaspani. Punce iz devetega razreda stojimo zadaj, za nami so naši fantje, čisto ta zadnji pa so učitelji, ki budno spremljajo naše razgibavanje in motivirajo tiste, ki več ne morejo ali pa se jim ne da. Ja, tudi takšni se najdejo. Sicer pa fantje čas med telovadbo izkoristijo tudi za osvajanje sošolk in se jim ves čas smeji. Proti koncu vadbe so vaje vedno težje in tudi nasmehi fantov so bolj grenki. Ob zaključku sedemo na

tla, učitelji pa pokličejo vsak razred posebej, da zapusti telovadnico. Najprej gredo prvošolci, nato drugošolci in tako dalje. Mi ostanemo zadnji in učitelja za šport se še malo pohecata z nami. Če kdo ne telovadi, mora na koncu tekati v t. i. častnih krogih. Jutranje razgibavanje je carsko, nekaj dobrega naredimo za svoje telo in pripravimo možgane za pouk.

*Gabrijela Ahej, Hana Zorec Kojc, Nika Sušec,
Tjaša Švajger, 9. razred*

INTERVJU S PRVOŠOLCI

---

1. Kje ti je bolj všeč, v šoli ali v vrtcu? V šoli. (Alja, Rene)
2. Kako vam je všeč učiteljica Polona? V redu je, zelo je zabavna. (Alina, Maks)
3. Kakšna se vam zdi nova šolska kuhinja? Lepa je, ima lepe barve. (Lana, Maj)
4. Kje se raje igraš, v parku ali na igrišču? V parku, ker so tam super igrala. (Naja, Anej)
5. Kateri je tvoj najljubši dan v tednu? Petek, ker je konec pouka. (Gaja, Jakob)
6. Kaj najraje malicaš? Najboljša malica je hot dog ali pica in zraven sok. (Rok, Staš, Tine)
7. Kako se počutiš na naši šoli? Fajn, ker imamo lego kocke in veliko igrišče. (Alja, Rene)
8. Kako se razumeš z drugimi učenci? V redu, ker se ne kregamo. (Alina, Maks)
9. Kaj bi spremenil na šoli? Lahko bi imeli veliki bralni kotiček in tablo s kredami. (Maj, Lana)
10. Kaj ti je všeč na naši šoli? Čisto vse. (Anej, Naja)

11. Kateri je tvoj najljubši šolski predmet? Šport, ker telovadimo. (Jakob, Gaja)
12. Kdo je v šoli glasnejši, fantje ali punce? Vsi smo enako glasni. (Rok, Staš, Tine)

*Marija Goričan, Liza Naima Osmanović,
Jan Kolenc, 7. razred*

KAJ DELA DANES JEZERNIK?

V oktobru smo na šoli imeli poseben dan, ki smo ga posvetili kulturni dediščini kraja. Ogledali smo si lovrenške znamenitosti in jih celo izdelali iz lesenih gradnikov in legokock, na igrišču smo se igrali stare igre, preučevali smo lovrenško narečje, igrali na starinska glasbila, peli in plesali ter poslušali pripovedko Jezernik. Na koncu so nam učenci zaupali, kaj pa počne Jezernik danes.

S svojimi vilami in Možuhom hodi vsak dan k Jelenčku, tam pijejo mineralno vodo pomešano s pivom. Ima veliko prijateljev na Facebooku. Za vse tiste, ki ga hočete dodati, ime mu je Zelena čupa.

Urban Potočnik, Lenart Bernhard

Jezernik je šel na počitnice na morje, saj je imel dovolj pohlepnih ljudi. Na morju je ležal v kopalkah na plaži in objavljajl fotografije na Facebooku, Snapchatu in Instagramu. Dobil je že več kot sto všečkov. Na poti nazaj se je peljal z vlakom in prestrašil vse ljudi. Teh počitnic ne bo nikoli pozabil, saj je podrl svoj rekord v številu všečkov. Zdaj je nekje med nami in še vedno objavlja fotografije in skuša podreti rekord.

Tjaša Kajzer, Anina Gorjup, Lina Ribič

Trenutno pazi na svojih sedem otrok in jih hrani z morskimi sadeži. Živi v jezeru pod Lovrencem in dokončuje svojo hišo. V prostem času igra poker z Možuhom

in vilami. Rad opreza za ljudmi v Lovrencu in nikoli ne veš, kdaj te gleda.

Marcel Mert, Luka Adam

Prav gotovo je natakar v piceriji Sidro, kjer dobi vsak dan polno skledo morskih sadežev. V prostem času zaide tudi v Lovrenc in straši vse tiste, ki mislijo, da so Lovrenška jezera Zreška jezera. Zelo je aktiven na Instagramu in je zelo popularen navijač NK Olimpija, ampak samo zaradi tega, ker je zelen.

Črt Čelofiga, Maksimilijan Urbanc

Jezernik je zagotovo Urban Kurnik. Zelene lase si je po-barval na svetlo rjave, da ne bi bil tako opazen, še zmerom pa ima čisto ta pravo jezersko brado. Sicer ne zgleda 140 let star, prej kakšnih 14, ampak to je njegova krinka. Je zelo dobra duša in zelo prijazen ter na hece. Jezernik, razkrinkali smo te!

Karin Paulič, Klara Perc

*Jezernika je narisala
Gabrijela Ahej, 9. razred.*

Jezernik je šel v trgovino po sveži kruh za kosilo. Živi v sedmem nadstropju stolpnice, iz katere vedno diši po kolačkih. Vozi bemveja. Jutri gre v krajevno knjižnico, da bi si sposodil pravljico Jezernik, ki jo bo prebral svojim otrokom za lahko noč. Živi z Jero, ženo pokojnega kmeta. Z njo ima 17 zeleno-belih otrok. Naslednji teden bodo odšli v Terme 3000, da obnovijo svoje plavanje. So najsrečnejša kopno-vodna družina.

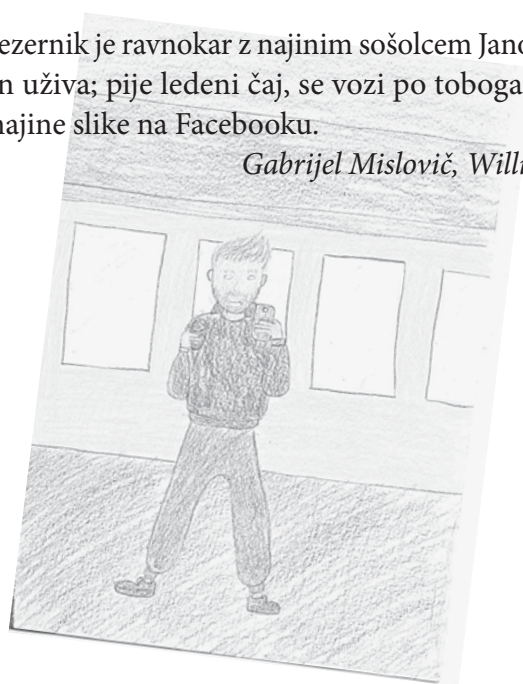
Romana Breznik, Gaja Kraner

Jezernik je solato iz alg. K zobozdravniku ne hodi, čeprav ima zaradi alg zelene zobe. Živi v zeleni hiši v planinah. Namesto mačke ali psa ima pijavko za hišnega ljubljence. Ko so Jezernikovi dnevi, se skriva, da ne bi bil sumljiv.

Veronika Mumel, Alen Jodl

Jezernik je ravnokar z najinim sošolcem Janom v toplicah in uživa; pije ledeni čaj, se vozi po toboganu in vsečka najine slike na Facebooku.

Gabrijel Mislovič, William Pečovnik

BILI SMO NA LITERARNO-ZGODOVINSKI EKSKURZIJI

Na ekskurziji sem najbolj užival v samostanu Stična. Nikoli v življenju še nisem bil v samostanu, to je bil moj prvi obisk samostana. Presenetilo me je, da sem v živo videl meniha, saj drugače živijo odmaknjeno v svojih prostorih, kjer ves dan molijo, berejo ali delajo na zeliščnem vrtu. Videl sem ga v cerkvi, kjer je čisto sam sedel na stolu pri oltarju in molil. Bil je čisto tiho in se ni dal motiti, ne vem, če je sploh opazil, da smo bili tukaj. Oblečen je bil v dolgo črno kuto. Nekateri moji sošolci so videli meniha na križnem hodniku. Križni hodnik je bil krasen prostor, ki je bil poslikan in v katerem je bilo kar nekaj kipov. Po njem smo morali hoditi v popolni tišini, saj je v bližini bila meniška jedilnica. Menih, ki ga sam nisem videl, naj bi imel košato brado, oblečen pa naj bi bil v kavbojke. Uh, zelo čudno, menih v kavbojkah!

Zelo sem užival na izletu in s prijatelji smo se imeli fajn.

Jaša Prapertnik, 7. razred

Ravno smo končali z ogledom samostana, ko smo zaslišali nenavadno petje. Bilo nas je samo šest, saj so ostali že odšli na avtobus. Vodička nam je razložila, da imajo menihi mašo. Petje se je samo stopnjevalo, vse nas je premamila radovednost, zato smo se približali samostanu. Odprli smo vrata in prišli smo v nekakšno predsobo cerkve. Petje je bilo že zelo glasno. Prišli smo v notranjost cerkev, bili smo čisto tiho, da ne bi zmotili menihov pri maši. Stopili smo bližje, videla sem menihe! Peli so, bili so zbrani in pomislila sem, koliko koncentracije je potrebne, da si tako zbran. Ne dvomim, da so nas slišali, ampak niti en nas ni pogledal niti s kotičkom očesa. Petje je postalo

tako zelo glasno, da nas je to zelo prestrašilo. Zbežali smo iz cerkve in potihoma sem zaprla vrata in opazila napis na vratih: ZAPRTO OD 12.00 DO 14.00!

Liza Naima Osmanović, 7. razred

V sredo, 10. oktobra, smo se zelo zgodaj zbudili ter se odpeljali v Škofjo Loko in na Vrhniko. Vožnja je bila dolga in proti koncu nam jo je učiteljica Darja popestrila z nekaj besedami o Škofji Loki. Ko smo prispeli na prvi cilj, smo prehodili središče Škofje Loke kar velikokrat, ampak najbolj se mi je vtisnilo v spomin, kako so včasih ljudje pred svojimi obrtni postavljali značilne znake, kot so na primer kruh ali škarje, ker so s tem sporočali, kaj se prodaja v njihovi obrtni. Ob koncu raziskovanja Škofje Loke smo imeli še malo prostega časa, v katerem smo se zelo zabavali. Ko smo se spet začeli voziti z avtobusom, smo med potjo do Vrhnike obujali spomine prejšnje ure. Na Vrhniki smo se popolnoma posvetili Ivanu Cankarju in njegovemu življenju. Ogledali smo si, kje je živel, se zabaval s prijatelji in vse najpomembnejše kraje, kateri so ga zaznamovali. Celoten izlet se mi je zelo lepo vtisnil v spomin in komaj čakam na naslednjega.

Veronika Vaupotič Fornezzi, 9. razred

Škofje Loka, zelo zanimivo mesto ... Ogledali smo si ga z vodičko, ki je imela zelo velik nos, bila je kot ena prijazna čarovnica, ki veliko ve o mestu. Šli smo tudi v muzej, ki se mi ni zdel pretirano zanimiv. V enem delu muzeja je bilo orožje iz prve in druge svetovne vojne. To je bil še najbolj zanimiv del. Potem smo šli na Vrhniko. Meni je bila vseč zgodba o življenju Ivana Cankarja. Zanimivo je bilo, ko smo videli njegovo dejansko rojstno hišo. Ivan je bil preprost moški, ki je kar zgodaj ugotovil, da so ženske zvite, no, poročil se ni nikoli. Na Vrhniki smo imeli zabavno vodičko Nino, ki je razlagala zelo živo, nasploh se me je dotaknila zgodba, ko je Ivanu zgorela hiša. Potem smo šli malo po mestu in si pogledali še ostale točke, ki so Ivanu ostale v spominu. Šli smo do reke Ljubljanice, kjer se je Ivan kot otrok igral in lovil ribe, šli pa smo tudi do ene hiše, kjer je napisal črtico Skodelica kave. To zgodbo smo brali v šoli, preden smo šli na Vrhniko. Tam pa sem zvedel, da je slavni pisatelj potem pil celo življenje kavo iz kozarca. Šli smo tudi pogledat Cerkev svete Trojice, tam smo pojedli malico in se nato odpravili naprej. Čisto na koncu smo si še ogledali Ivanov kip, ki je v sedečem položaju, tako kot si je sam želel, saj ni maral stati.

Urban Kurnik, 9. razred

ZAVOD DANICA

Zavod Danica Lovrenc na Pohorju je registriran od leta 2011. Z januarjem 2012 smo z dovoljenjem Ministrstva za zdravje prenesli patronažno dejavnost v ta zavod in začeli izvajati patronažno zdravstveno nego v okviru tega zavoda. V istem času je potekal v Občini Lovrenc na Pohorju razpis za podelitev koncesije za izvajanje socialno-varstvene storitve pomoč družini na domu kot socialna oskrba na domu. Na razpisu smo uspeli in z 2. 3. 2012 smo začeli še z izvajanjem pomoči na domu. Potreba po pomoči na domu se iz leta v leto povečuje.

Zaznavanje smo redno predstavljali tudi Občini Lovrenc na Pohorju, ki mora po zakonu sofinancirati pomoč na domu vsaj v 50 %. Moramo poudariti, da naša občina redno sofinancira to storitev v 70 % in več, tako da je cena ene ure pomoči na domu za uporabnike še vedno dokaj dostopna in znaša za eno uro pomoči v dopoldanskem času 3,61 €. Tisti uporabniki storitev, ki kljub temu težko plačajo storitev pomoč na domu, pa lahko zaprosijo za subvencijo na Center za socialno delo Maribor, enota Ruše.

Glede na potrebe po teh socialno varstvenih storitvah nam je Občina Lovrenc na Pohorju vedno prisluhnila, zato je postopoma povečevala mesečno število ur pomoči na domu, tudi v letu 2018 na tolikšno število ur, kot je trenutno potreb na terenu. Zaradi tega v naši občini ni čakalne vrste za koriščenje teh storitev, kar je velika prednost pred ostalimi občinami. Tudi če se nam zgodi, da imamo zapolnjeno najvišje možno število ur, zaradi dobrega poznavanja terena in uporabnikov ne dopustimo, da bi kdo moral čakati na storitev pomoč na domu. V takem primeru namreč obseg storitev prilagodimo potrebam na terenu. Enim uporabnikom, ki ne potrebujejo več toliko pomoči na domu, ker so npr. že v boljši zdravstveni kondiciji, sporazumno z njimi zmanjšamo število ur; drugemu uporabniku, ki pa pomoč na domu nujno potrebuje na novo, ker se je npr. nemočen vrnil iz bolnišnice, pa začnemo pomoč na domu nuditi takoj, ko se je uporabnik vrnil v domače okolje; in če je potrebno, tudi 3-krat dnevno. Takšna organizacija pomoči na domu pa zahteva zelo veliko angažiranja koordinatorja in vodje pomoči na domu na terenu v občini Lovrenc na Pohorju.

Občina Lovrenc na Pohorju je odgovorna tudi za izvajanje patronažne zdravstvene dejavnosti na njenem območju. Tudi potreba po patronažnem varstvu se zaradi večanja storitev zdravstvene nege na domu iz leta v leto povečuje in Občina Lovrenc na Pohorju je že pristopila k reševanju te povečane potrebe. Plačnik storitev patronažnega varstva – ZZZS pa za povečanje patronažnih storitev ni zainteresiran (ker bi moral nameniti za patronažo več sredstev), zato ostaja izvajanje patronažnega varstva v naši občini glede količine izvajanja storitev na

istem nivoju kot pred tridesetimi leti, kar je v bistvu vseslovenski problem.

Kljub skrbnemu izvajanju patronažnega varstva in tudi pomoči na domu, so potrebe naših uporabnikov – zaradi njihove želje čim dlje ostati v domačem okolju, mnogokrat še obsežnejše in jih v okviru teh dveh služb ni mogoče zagotoviti, so pa nujne (npr. ko težko bolni uporabniki potrebujejo še več pomoči in nege, kot jo lahko obe službi nudita, nimajo pa svojcev ali so le-ti v službi ipd.). Zato že vrsto let zaznavamo potrebo po razširitvi storitev na domu, kar naj bi zagotavljala dolgotrajna nega in oskrba na domu. Zakon o dolgotrajni negi in oskrbi se pripravlja že vrsto let, a žal še ni bil sprejet, potreb na terenu pa je vedno več. Nismo čakali križem rok, temveč smo se za ta namen prijavi na razpis za Evropska sredstva preko LAS Drava in začeli v marcu 2017 z izvajanjem programa Izvajanje in koordinacija paliativne oskrbe, torej dolgotrajne oskrbe, ki se je izkazala po oceni uporabnikov in njihovih svojcev, pa tudi po naši oceni, za zelo koristno storitev. Našemu zastavljenemu cilju: omogočiti bolnim in starejšim čim dlje ostati v domačem okolju, so prisluhnilo tako župan kot tudi Občinski svet Občine Lovrenc na Pohorju, za kar smo vsem zelo hvaležni, tudi v imenu naših uporabnikov.

Upamo, da bomo naše zastavljene cilje lahko nadgrajevali tudi v naslednjih letih.

Vse dobro vam želimo, v letu 2019 pa največ zdravja in osebne zadovoljstva!

*Danica Hriberšek, dipl. med. ses., mag. jav. upr.,
direktorica Zavoda Danica Lovrenc na Pohorju*

FOTOSEKCIJA PLANINSKEGA DRUŠTVA

ODSTIRANJE LEPOTE

Fotosekcija Planinskega društva s svojim delovanjem neguje svoj kulturno-umetniški namen z rednimi letnimi razstavami. Umetnost in lepota sta bili vedno najtesneje povezani in večina razstav na področju likovne umetnosti, ki se dogajajo v Sloveniji, nam o tem govori zelo nazorno. Zato se koncept tudi v našem kraju vključuje v to bogato dejavnost, ki jo želimo prebujati in podpirati v času, ko se velikokrat zdi, da te povezave ni več.

Na robu Gornjega trga, na poti proti župnijski cerkvi, imamo krajani Lovrenca večnamenski prireditveni prostor. Znotraj svojih zidov je namenjen nekaterim dejavnostim, tudi likovnim razstavam. Čeprav ne gre za nikakršno galerijo, saj pod besedo galerija sodi nevtralen

prostor, ki je z objektivnim ozadjem namenjen razstavljenim eksponatom, pa vendarle ne igra zgolj pasivne vloge v procesu nastajanja razstav. Že na prvi pogled je očitno, da smo člani fotosekcije prostor sprejeli in ga vsaj delno temu v namen tudi opremili. Glavno vlogo v njem pa ima vedno razstavljevec, čigar dela morajo pri postavljanju razstave naleteti na čim manj ovir in omejitev.

Če se uzremo k samemu začetku, sem prepričana, da marsikdo niti ne ve, kdaj in kako je fotosekcija nastala. Na pobudo v letošnjem letu preminulega Dušana Fornezzija, bivšega učitelja, sicer pa velikega ljubitelja fotografije, so se v mesecu maju, leta 2007, srečali nekateri ljubitelji te dejavnosti, ki razstavljaajo še danes. Upravni

odbor Planinskega društva je še istega leta sklenil, da se v okviru društva ustanovi fotosekcija. V začetku so se člani posvetili predvsem fotografskim temam, kot so narava, planinsko cvetje, planinski motivi, zgodovinske ter naravne značilnosti Lovrenca ter portretno slikanje. Ob Jezernikovih dnevih istega leta je fotosekcija priredila svojo prvo razstavo na temo *Lovrenška kotlina*. Razstava je bila v prireditvenem prostoru, ki ga je v ta namen izročila občina, odziv obiskovalcev pa je bil zelo pozitiven. V mesecu oktobru so pospešeno nadaljevali z delom, pridobili so nove člane in si sestavili načrt dela za naprej. Dušan Fornezzi je fotosekcijo uspešno vodil vse do leta 2009, ko je predlagal, da vodstvo prevzamem jaz. Predlog sem sprejela ob razmišljanju, da so vse dotedanje razstave, pri katerih sem sodelovala tudi sama, po kapljicah pronicale k slutnjam drugačnega, dragocenejšega in lepšega med razstavljavci in obiskovalci.

Odločili smo se, da bomo sodelujočim poleg fotografskih omogočili še slikarske ter kiparske razstave, vseh skupaj pa bo šest v vsakem letu. Razstavišče imamo na razpolago že več kot eno desetletje. Prostor ne zadovoljuje samo svoje publike, temveč postaja vse pomembnejši razširjevalec občje vizualne pismenosti in likovne kulture. V tem času se je predstavilo lepo število ljubiteljskih in tudi profesionalnih likovnikov. Gostili smo ustvarjalce od drugod – posebej poudarjam, da sem nadvse vesela, kadar se predstavljajo ljudje iz domačega kraja, saj spoznavam, da jih je veliko, celo takšnih, ki se javnosti s svojimi talenti skrivajo. Mnogokrat so na vabilih, oziroma na plakatih nepoznana imena, čeprav gre za naše sokrajane.

Kot voditeljica fotosekcije in razstav se zavedam, da v programu ni mogoče naštetih vseh podrobnosti. Za določeno razstavo z ustvarjalcem po tehtnem premisleku izbereva likovna dela vedno na osnovi estetskega vrednotenja. Pri tem je potrebno upoštevati temo, likovno strukturo in stil. Tukaj se pojavi zanimivo vprašanje – kako se na splošno občuti umetnost v današnjem času? »Umetniškega« ustvarjanja je danes na pretek in vsak ustvarjalec si lahko »svobodno« izoblikuje svoj stil na podlagi poznavanja likovnih tehnik in detajlov na eni ter novih trendov, ki pa se zelo hitro spreminjajo, na drugi strani. Znanja na področju likovnih tehnik so vsekakor sprejemljiva, privlačna in dobrodošla, še posebej, če so statusno obarvana ter hkrati vodijo v novi, a pravi kult lepote. Zaželeno pa je, da bi bila ta vsakokratna lepota definirana v *pravem* tonusu. S tem pa se jedro lepega spreminja in kult estetike začenja odražati na novih ravneh. Vsi, ki se tako ali drugače ukvarjamo z umetnostjo, vemo, da lepota umetnin brez estetike lahko postane prazna, kult lepote brez okusa pa kičast. Mnoge umetnine velikokrat žal postanejo zelo dolgočasne, prostor se zapolni,

Razstava Stanka Urnauta, foto Aljoša Šumer

oko utruji. Prav tako tudi vemo, da se s pravo mero okusa ter s čutom za estetiko, lahko rodi lepota, tista prava, karizmatična. Zаметke nečesa navdihujočega in estetskega v sedanjem svetu, pa kljub »nekaterim oviram« še vedno tu in tam izražajo nekateri ustvarjalci, ki jih je v našem okolju kar nekaj.

V lovrenškem prireditvenem prostoru razstave niso zahtevne in »težke«, a prizadevamo si, da razkrivajo pravo mero estetike in izražajo tisto mero lepote, ki gledalca pritegnejo do te mere, da se ga čustveno in miselno dotaknejo. Kar velja za umetnika, naj velja tudi za tistega, ki njegova dela opazuje. Smisel naj bi bil v tem, da se osvobodi svojih napačnih pričakovanj in da mu ustvarjalec postreže z dokončno »realistično« podobo tega, česar oko še ni videlo, kar lahko le sluti, po čemer hrepeni in v kar upa. Neobremenjenega gledalca lahko razstavljaev popelje, oziroma povabi med svoja razstavljena dela – iz barvnih votkov bo vsak zajel toliko preje, kolikor bo sposoben vtakati v svojo predstavo in razmišljanje.

Vse to določa naše pretežne odzive na vse, kar nas obkroža, in s tem tudi odziv na umetnost in lepoto, ki predstavljata človeka in svet. Umetniška dela naj bi v nas prebujala predvsem prijeten občutek, to je tisto, čemur rečemo, da je *lepo*. Umetnost naj bi bila pozitiven prenosnik med človekom in umetnino, toda o resnični umetnosti lahko govorimo šele takrat, kadar tudi plemeniti. Med drugim naj bi bilo tudi to eno izmed poslanstev likovnih pedagogov, da bi med mladimi vedoželjniji širili zavest, kako čudovita dobrina je umetnost, da narod bogati, mu daje višji pomen in namen, da posvečuje njen etični značaj ter ga poveljuje. Prav med mojo generacijo se čuti globoka vrzel, saj je vse premalo sočutja do tistega, kar je marsikje celo zastoj na ogled.

Vse omenjeno je velikokrat tudi tema pogovorov z ustvarjalci naših petkovih razstav, ki jih imamo enkrat na dva meseca. Včasih nam ob razstavah obarva program še kakšna skladba ali poezija. V letošnjem letu smo prireditveni prostor opremili še z dodatnimi svetilkami, ki

vsaka posebej osvetljuje posamezno razstavljeno delo. Za to se še posebej zahvaljujemo lovrenški občini.

Pa naj še zaključim z razmišljanjem o lepoti. Merila lepote se s časom vendarle spreminjajo. Renesančni človek je Botticellijevo *Venero* doživljal nekoliko drugače kot sodobni človek. Vendar gre pri tem le za vrhno plast lepote – plast duha časa, trenutne mode ali trenutnega okusa ... Plast, ki se slej ali prej odluči, da bi jo nadomestila nova, drugačnih barv in oblik. Toda renesančnih umetnikov ni zanimala zgolj ta vrhna plast. Zanimalo jih je nekaj globljega. Nekaj, kar nagovarja skritega, nevidnega notranjega človeka. Nekaj, zaradi česar nam še danes vzame dih ob pogledu na strop Michelangelove *Sikstinske kapele*,

nekaj, kar nas še danes napolni z mirom in harmonijo ob pogledu na freske v *Raffaellovih sobanah* in nekaj, kar nas še danes neustavljivo privablja v Louvre. Pri tem pa ne potrebujemo dolgih razlag, niti intelektualiziranja, niti pretiranega seciranja – resnično, večno lepoto prepozna tisti, ki jo nosi v sebi ...

V letu 2019, vas, dragi sokrajani, v imenu fotosekcije prisrčno vabim

na ponovno odstiranje lepote, v prireditveni prostor!

*Mojca Polona Vaupotič, univ. dipl.
umetnostna zgodovinarica in likovna kritičarka*

ČEVLJI ZA V ŠOLO

V šolskih uradnih knjigah podeželskih šol iz prvih let po drugi svetovni vojni, bi marsikje lahko zasledili opravičen izostanek od pouka s pojasnilom, da učenec ni imel čevljev. Seveda so bili taki razlogi navedeni le v hladnejšem obdobju, kajti od velike noči do prve slane smo otroci lahko hodili bos, razen v cerkev, na proslave in druge slovesnosti. Danes to težko razumemo, saj ima skoraj vsak najrevnejši otrok obutev, primerno za vsako priliko in stopala so bosa le zaradi ugodja in rekreacije, ko se komu zahoče. Seveda bi kot razlog odsotnosti poleg bolezni zasledili še delo in med neopravičenimi tudi potepanje, a prav pomanjkanje obutve je marsikaterega otroka, ki je bil od šole oddaljen po tri, nekateri tudi do osem kilometrov, prisililo, da so večino zimskih dni preždeli ob domači peči, obupali nad šolo, ponavljali razrede in kljub povprečnim sposobnostim zaključili svoje obvezno šolanje v četrtem, v tretjem ali celo v drugem razredu.

Hvaležna sem svojim staršem, da so mi s skrajnimi napori zagotovili čevlje za hladnejši čas leta. Za štiri kilometre hoje po stezah in kolovozih do šole in isto pot nazaj bi potrebovala vsaj dva para dobrih čevljev. Ni jih bilo, saj je v prvih povojnih letih vsaka oseba dobila na leto nakaznico le za par čevljev.

V našem kraju so bili tedaj trije čevljarji in vem, da sta Beškovnik in še posebej Grabner znala narediti dobre čevlje, a nista mogla kupiti usnja in ne podplato. Nekaj korakov od glavne ceste skozi trg v smeri Puše je imel svojo delavnico čevljarček Kun. Vsi so ga poznali pod vzdevkom Klajnšošter, Ne vem, ali zaradi majhne postave ali pa zato, ker je čevlje le popravljaj. Mislim, da je še koga drugega kdaj odpravil tako: »Veliko dela sem imel, čez dva dni pridi!« ali »So že namočeni, pa drete nisem dobil.«

Iz šole pa je bilo najbližje do Beškovnika, ki je čevljaril v kotu pritličja občinske stavbe. Če je le mogel, se je usmilit mojih poškodovanih čevljev in jih čim prej popravil. »Saj vem, da jih rabiš, sneg je še. Bom pripopal in zašival, podplato pa nimam. Po šoli pridi ponje.«

S čevlji na nogah in s popravljenimi starimi Ančkinimi, ki jih je že pred vojno prerasla, sem se počutila preskrbljeno, čeprav so bili podplati na obojih že povsem tanki. Pomislila sem, da imam vsaj ene, če morajo drugi k čevljarju, in še všč mi je bilo, da so mi bili nekoliko preveliki. Obula bom dvojne volnene nogavice in še drugo zimo jih bom lahko nosila. Tedaj pa sem pomislila na tanke podplate in da jih čevljar ni »potempljal«. Zaskrbelo me je, da bom morala pozimi nositi cikle. Sneg in blato se oprime lesa in mimogrede se polomiš. Vedela sem, da se mi lahko zgodi, da bom pozimi ždela doma.

Zvečer je oče prinesel tnalno s čevljarsko nogo v kuhinjo in odložil škatlo z žebli in s podkvicami na tla. »Hm, kaj mu nisi rekla, da naj jih tudi potopa,« je bil začuden. Mami sem že prej povedala, tedaj pa še očetu, da Beškovnik nima na zalogi nobenih podplato, ker jih nikjer nimajo. Da bomo menda še pozimi hodili bos, je rentočil oče, pobral vse, kar je prinesel in še tiste popravljene čevlje, in vse odnesel na podstrešje. Vrnil se je z mojimi čevlji in s kosom podplata, kjer sta bila s tintnim svinčnikom izrisana »templjanca« za moje čevlje, izrezana pol centimetra od risa. Naročil mi je, da naj čevljar te čevlje čim prej »potemplja«, ker so tudi oni drugi že potrebni popravila.

V dveh dneh so bili čevlji gotovi in Beškovnik je trdil, da je podplat tako trd, da je komaj zabil »cveke« vanj. Zvečer je oče te čevlje še opremil s podkvicami spredaj

in na petah, jih okoval z žebli slab centimeter od roba in v dveh stičnih lokih od prstov proti polovici stopala in še štiri žeblje v sredino okovane pete. Z raztopljenim ovčjim lojem je premazal vso zunanost. Okovani in mastni čevlji mi niso bili všeč, bila pa sem tiho, saj je oče že tolikokrat povedal, zakaj to počne.

Že naslednji teden sem odnesla v popravilo druge čevlje, kajti v sredini podplata ni bilo več žebeljev in zazevala je majhna luknja. »Dobro, da si prinesla tudi podplate,« je rekel čevljar in bil radoveden, kje neki jih oče dobi. Samo z rameni sem zmajala, on pa mi je naročil, naj ga vprašam. Ko je vprašanje prihodnjič ponovil, sem se izgovarjala, da sem pozabila.

Vedela sem o podplatih, a vojna je še otroke navadila molčati. Neke malenkosti sem vedela že med vojno, drugo sem izvedela od očeta, ki sem mu bila vselej za petami in tudi tisto nedeljo, ko je že ustrojeno kožo napenjal in jo pribijal na notranjo steno ute, kjer je sicer bila preša. Podajala sem mu žeblje, oče pa mi je povedal, da bodo podplati na naših čevljih iz te kože Rižnikovega vola, ki so ga partizani leta 1944 na tej domačiji pokončali, pojedli, ostanek mesa pa odnesli. Grilčev Johan in moj oče sta kožo izkopala, si jo razdelila na pol in po nasvetu očetovega prijatelja Rudolfa Šafariča, ki je v mladosti delal v usnjarni v Slovenskih Konjicah, sta kožo obdelala. Skrbno sta odstranila ostanke loja in jo namočila v apneno brozgo. Uporabila sta star sod, ki sta ga postavila pokonci. Po določenem času sta z orodjem, ki ga je izdelal oče, uspela odstraniti vso dlako. Sledilo je izpiranje in namakanje v vodi s prekuhanimi stolčnimi hrastovimi skorjami. Tanin iz lubja je kožo obarval in ustrojil.

Spominjam se očetovega zadovoljstva nad uspešno opravi-

ljenim delom. Takrat še nisem dojela smisla očetovih preroških izjav, da bodo ti podplati še prišli prav in kako pomembno je, če kaj znaš tudi sam narediti.

Zelo sem bila zadovoljna, ko je naslednjič mama šla k čevljarju, da je poravnala račun za delo. Upala sem, da je glede podplatov vprašal mamo. Nisem vedela, ali smem povedati resnico. Ko pa sem prišla po bratove čevlje, ki jih je mama prinesla v popravilo, so me presenetila vprašanja, kje da oče kupuje te podplate. »Ne vem, pozabila sem vprašati. Mame niste vprašali?« sem se izgovarjala. »Dober podplat je, menda še izpred vojne,« je rekel in trkal po podplatu bratovega čevlja. »Menda,« sem ponovila za njim in pomislila, da bo kmalu pomlad, ko bom lahko hodila bosa. Sklenila sem, da naj starši sami, če se jim zdi prav, povedo, od kod podplati.

Kriza v zvezi z obutvijo se je počasi umikala in po nekaj letih smo že kupovali čevlje na industrijske bone in kmalu tudi v prosti prodaji. Čevljarji so se lažje oskrbovali z materialom, tudi s podplati. Odpornejši kavčuk je nadomestil kožni podplat in platneni copati so postali letna obutev. V spominu pa so ostali premočeni čevlji, ki se do naslednjega dne tudi ob peči ali toploti štedilnika in pregretim plevam v notranjosti niso posušili in so celo ob spremembi na mraz zmrznili na nogah. Moji čevlji so bili ponošeni, oguljeni, zaradi žebeljev težki in neugledni. Vem pa tudi, da bi mi bilo mnogo težje brez skrbnosti staršev, tistih domačih podplatov in veččega čevljarja. Čeprav slabo, sem pa bila pozimi obuta. Imela sem čevlje, da sem lahko hodila v šolo. Mnogim vrstnikom, ki so imeli dolgo pot do šole, pa je prav ta kriza z obutvijo zavrla korak in jim spremenila pot v življenje.

Avtor: Rozika Močnik

Vrh

Ravnina, kotlina,
rečna dolina.
Grič, hrib,
gora s planoto,
strmina do vrha,
ki bode v nebo.

Vrh, veličastni vrh.
Na vse spodaj
se ozira vzvišeno,
gospodovalno.
Vse mu je vdano,
leži pred nogami,
saj sega v nebo.

Ljudje, ki splezajo nanj,
strmijo v nebo
in vidijo le rob obzorja.
Tisti spodaj
jih več ne zanima.
Polni so slasti višine.

Doma sem, mati

Odšel je v svet,
doma je vse prodal.
Vzel kovček je.
Ni nor, da bi garal.

Se hvalil je,
čez noč sem tu uspel.
Sem spoštovan,
domov ne bom prišel.

Čez sedem let
pa tujec je med vrati,
oguljen kovček.
Spet doma sem, mati.

Avtor: Rozika Močnik / Dover/

HUMANITARNA AKCIJA DROBTINICA – LOVRENC NA POHORJU

Vsako leto ob svetovnem dnevu hrane Rdeči križ izvede humanitarno akcijo Drobttinica. Ime je dobila po prvotnem namenu – prodaji podarjenega kruha, izkupiček od prodaje pa je »drobtinica« pomoči otrokom iz socialno ogroženih družin za prehrano v šoli.

V Lovrencu na Pohorju Drobttinico izvajamo že več kot deset let. Imamo prednost pri organizaciji, saj je mentorica krožka podmladek Rdečega križa in prostovoljcev ter predsednica Krajevne organizacije Rdečega križa ista oseba. Po nekaj letih organiziranja akcije, smo ugotovili, da bolj kot kruh gredo v prodajo domače dobrote. Zato vsako leto, tedne pred akcijo, okoli 25 učencev prostovoljcev razdeli prošnje za donacije sorodnikom, podjetjem, pekarnam in društvom. Dan akcije se začne zgodaj – ob sedmih nam javni delavci v sodelovanju z občino postavijo stojnico. Kasneje pridejo učenci in po ustaljenem postopku se razdelijo v skupine in s košaricami različnih izdelkov privabljajo ljudi po kraju k stojnici, marsikdo pa kupi kaj kar od njih. Skozi leta so se krajanje navadili na našo akcijo, ne gledajo nas več grdo, vedo, kam namenimo denar, in cenijo trud mladih prostovoljcev. Letošnja akcija je dosegla rekord – za socialni sklad šole smo zaslužili 979,10 €. Kruh, ki nam ostane, razvozimo socialnim upravičencem, ki so ga tudi zelo veseli.

Poleg te akcije pa z mladimi prostovoljci izvajamo še vrsto aktivnosti, ki so zanimive, poučne in predvsem vzgajajo mlade ljudi v empatične opazovalce okolja, v aktiviste, v dobre ljudi. V novembru izdelamo okoli 100 voščilnic, ki jih društvo upokojencev razdeli svojim članom; v januarju preko e-Simbioze en teden po dve uri učimo starejše krajanje osnov računalništva; v marcu ali aprilu urejamo prostore Krajevne organizacije RK; v maju obiščemo skladišče prve pomoči v Mariboru; obenem se pogovarjamo o vseh vrstah stereotipov in spoznavamo zgodovino Rdečega križa. Zelo pomembno sodelovanje pa izvajamo skozi vse leto – v okviru medgeneracijskega projekta Sadeži družbe izdelamo darilca, ki jih osebno podarijo upokojencem, ki praznujejo okrogle obletnice. Letošnje darilce je eko vrečka za nakupe, poslikana z ustvarjalnimi zanosom mladih.

In ti empatični, socialno ozaveščeni prostovoljci bodo nekoč spreminjali svet kot posamezniki ali kot člani različnih dobrodelnih organizacij. V KO RK Lovrenc na Pohorju jim bodo vrata vedno odprta. Pomagali bodo

lahko pri sprejemanju in razdeljevanju prehranskih paketov, iskanju in razdeljevanju pohištva, bele tehnike, oblačil in obutve za pomoči potrebne socialne upravičence, pomagali pri različnih zbiralnih akcijah in ob naravnih nesrečah. Nenazadnje bodo lahko nadaljevali delo z mladimi in pomagali na Drobtinici.

In če smem – želim si, da bi vsako prvo soboto v mesecu naše prostore obiskovalo vse manj ljudi, ker bi dobili službe, si izboljšali pogoje bivanja in ne bi potrebovali več naše pomoči. Želim si, da bi se odprle nove možnosti

zaposlitev za vse starostne skupine. Želim si, da bi vladajoči videli veselje v očeh punčke, ki dobi rabljene čevlje, in fanta, ki bo lahko na košarki nosil pravi (rabljeni) dres ter gospe srednjih let, ki gre domov s paketom, s katerim bo svoji družini lahko pripravila vsaj dve okusni kosili.

*Zapisala: Nana Ladinek,
mentorica prostovoljcev in
predsednica KO RK Lovrenc na Pohorju*

PLESNO DRUŠTVO HABIBAH

Orientalni ples je mešanica različnih plesnih tradicij, kjer se pojavljajo elementi indijskega, perzijskega ter turškega plesa, egipčanske tradicije in evropskih plesnih elementov. Imenujemo ga tudi se trebušni ples, pri katerem je izpiljena in prefinjena plesna tehnika arabskega sveta uporabljena v odrski plesni umetnosti. Zravnost in dostojanstvo izvirata iz azijskega porekla, gibi glave, rok in dlani iz indijskega izročila, gibčnost hrbtenice in medenice pa iz turške tradicije. V tem plesu je v nasprotju

z evropskim prostorskim gibanjem, pomemben osrednji del telesa, ki se izraža z valovanjem trebuha, različnimi tresljaji, osmicami, kroženjem prsnega koša, bokov in medenice.

Začetki društva HABIBAH (celotno ime je *Društvo za gibanje in zdravo življenje HABIBAH*) segajo v leto 2010, ko smo se začela dekleta različnih starosti enkrat na teden srečevati na vajah. Leto kasneje je sledil naš prvi nastop v

Vuzenici na Koroškem. Tiste, nekoliko vztrajnejše, smo se leta 2012 odločile, da ustanovimo svoje društvo. Glede na to, da gre za orientalski plesni slog, smo si nadele arabsko ime HABIBAH, kar v slovenščini označuje *ljubljeni osebo*. V plesnem društvu se nas število članic iz leta v leto sicer spreminja, vendar pa z ljubiteljskim delovanjem uresničujemo svoje interese na področju plesa in s tem prispevamo k bogatenju bivanja v svojem ožjem in širšem smislu. Plesalke Društva HABIBAH imamo redne tedenske vaje v večnamenskem prireditvenem prostoru v Lovrencu na Pohorju. Naša učiteljica in umetniška koreografinja je Ljiljana Žnidarič – Lili iz Ruš.

Plesalke smo se z vztrajnimi plesnimi vajami že veliko naučile. Pri različnih plesnih koreografijah uporabljamo svečke, tančice, krila, prav tako pa smo se na nastopih že predstavile z ciganskim plesom in s saidijem – plesom s palico. Trenutno se učimo shabby (šabi), ki je najstarejša oblika plesa. Gre za zelo sproščen t. i. »ulični« ples, pri katerem ima plesalka oblečeno zvezano bluzo in kavbojke z ruto okoli bokov. S tem plesom se vam bomo z veseljem predstavile na našem naslednjem nastopu!

Za vsak ples je značilen določen stil oblačil, prav tako za orientalskega. Pri tem plesalke uporabljamo dvodelno obleko: ozko ali široko krilo ter kratek gornji del. Temu sledijo okrasitve kostumov, od enobarvnih do pisanih tkanin, svetlečih kamenčkov, perlic, rož ... Tradicionalne plese se praviloma vedno pleše v dolgi galabeji, okoli pasu pa si plesalka zveže ruto s cekinčki.

Plesalke društva HABIBAH smo se do sedaj udeležile že mnogih prireditev, tako v domačem kraju kot v drugih dravskih občinah. Omenjam le nekaj pomembnejših nastopov: Modrost pravljič za tačicami (Vuzenica, 2010), 1001 noč, Jezernikovi dnevi (Lovrenc na Poh., 2011), Zaplešimo v veseli december (Lovrenc na Poh., 2011), Ciganske pravljičice (Ruše, 2012), Življenje je lepo (Selnica ob Dravi, 2011), Potovanje morskih deklic (Slovenska Bistrica, 2012), Med valovi saharskega peska, Jezernikovi dnevi (Lovrenc na Poh., 2012), Predgrajske dame (Ruše, 2013), Orientalna tržnica, Jezernikovi dnevi (Lovrenc na Poh., 2013), Aladin, Jezernikovi dnevi (Lovrenc na Poh., 2014), nastop v festivalni dvorani Lent (Maribor, 2014), Vintage z modno revijo (Lovrenc na Poh., 2015), Mično-pomično (Pekre, 2015), Divji Orient (Ruški letni oder in

Jezernikovi dnevi v Lovrencu na Poh., 2016), Skrivnostna (januar 2018), Mično-pomično (Maribor, 2018) itd. Predstave so impozantne in veličastne. Pri tem vsaka skupina prikaže, kaj obvlada in na kakšen način zna naučeni ples interpretirati. Občutek na odru je reprezentativen.

Velikokrat se zgodi, da je kakšna ženska že vnaprej prepričana, da ta plesni slog ni zanjo, nato začne plesati in odkrije popolnoma novo plat sebe, ki je še ni poznala. Večina pozablja, da plešemo zato, ker v plesu uživamo. Poleg tega pa pomeni učenje trebušnega plesa odkrivanje čutnosti, senzualnosti, pridobivanje samozavesti in prožnosti telesa. Z gibanjem tudi v vsakdanjem življenju veliko izražamo, če se počutimo sproščeno. Na nastopih je seveda pomembna tudi koreografija, a če ob tem ne izkazujemo ničesar drugega, bodo gledalci to hitro začutili.

V domačem kraju vsako leto priredimo eno celovečerno plesno predstavo z določenim naslovom. Pri tem nam že od vsega začetka pomagajo prijatelji in strokovnjaki na svojih področjih: od predvajanja glasbe, primerne osvetljave na odru, prikazovanja diapozitivov v ozadju, do povezovalnega programa sultanovih zgodb, ki smo jih v zadnjem času nadomestile s popevkami in bobnanjem. Sodelavcem se za sodelovanje iz srca zahvaljujemo!

Na odru med plesom neizmerno uživamo in se vsake nove predstave iskreno veselimo. Vsekakor si želimo, da z nami uživate tudi vi, dragi gledalci! Že sedaj vas vabimo, da se udeležite naše nove predstave, ki jo načrtujemo v mesecu januarju v prihodnjem letu 2019!

Društvo HABIBAH

KOLOFON

Uredili: Olga Črešnar, Žan Črešnar,

Lidija Benkič, Marija Perklič

Jezikovni pregled: mag. Blanka Kovačec, prof. slov. j. in soc.

Oblikovanje in tisk: UPRINT d. o. o., Limbuš

Naklada: 300 izvodov

december, 2018

65 LET ODDELKA ZA PLJUČNE BOLEZNI NA SLIVNIŠKEM POHORJU

Oddelek za pljučne bolezni Klinike za interno medicino je ob 65. obletnici Oddelka za pljučne bolezni na Slivniškem Pohorju pripravil slovesnost in organiziral srečanje. Na srečanju, kjer so strokovnjaki obravnavali različne teme s področja pnevmologije, so vodstvo bolnišnice in predstojnica Oddelka za pljučne bolezni poudarili pomen čimprejšnje selitve oddelka na matično lokacijo UKC Maribor.

25. maja 1953 se je Oddelek za pljučne bolezni z Vinarske ulice v Mariboru preselil v prostore na Slivniškem Pohorju, kjer deluje še danes in je še edina dislocirana enota Univerzitetnega kliničnega centra Maribor.

Pred 65 leti, ko se je večina bolnikov zdravila za tuberkulozo, je bila selitev oddelka za pljučne bolezni v novo stavbo na Slivniškem Pohorju velik uspeh. Danes je pljučna patologija drugačna, zato dislokacija predstavlja oviro pri izvajanju in razvoju sodobne pulmologije.

»Danes izvajamo invazivno diagnostiko in onkološka zdravljenja, zato je dislokacija zdaj prej ovira kot prednost. Naša vizija je jasna: bolnikom severovzhodne Slovenije želimo nuditi vrhunsko sodobno pulmologijo. Znanja in zagnanosti imamo dovolj, ovira je dislokacija, slaba oprema in slabi pogoji za delo. Zato je naša velika želja in upanje, da bo vodstvo spoznalo, da Oddelek za pljučne bolezni sodi na matično lokacijo in da bo selitev izpeljana čim prej,« je povedala asist. Dušanka Vidovič, predstojnica Oddelka za pljučne bolezni UKC Maribor.

V kratkem nagovoru je direktor UKC Maribor Vojko Flis selitev oddelka v dolino postavil kot prioriteto, saj bi to za stroko in bolnike pomenilo potrebno združitev z matično ustanovo. Kdaj točno se bo oddelek lahko preselil, še ni mogel napovedati, saj je to odvisno od ministrstva

za zdravje: »Preučujemo različne možnosti selitve, ki so povezane z denarnim vložkom in s prostorsko rešitvijo. O tem se bomo pogovorili z vsemi vpletenimi, ki se jih bo selitev dotaknila. O podpori selitvi ni dvoma, zato intenzivno iščemo rešitev in se trudimo v tej smeri.«

Po svečanosti se je nadaljevalo strokovno srečanje, kjer so med drugim obravnavali diagnostiko in zdravljenje pljučnega raka ter drugih pljučnih bolezni. Posvetili so se tudi obravnavi bolnikov z motnjami dihanja v spanju, astmo in KOPB v Sloveniji.

Predsednik Združenja pnevmologov Slovenije prof. dr. Mitja Košnik s Klinike Golnik ob 65. obletnici Pljučnega oddelka:

Pnevmologija je danes ena od »treh velikih« področij interne medicine.

Pred 100 leti je bila tuberkuloza poglavitna bolezen pljuč. Ker učinkovitega zdravljenja te kužne bolezni niso poznali, so bolnike namestili v odročne objekte predvsem z namenom, da so bolnike izolirali in s tem preprečili širjenje bolezni na druge ljudi, pa tudi v upanju, da se bo bolezen pozdravila ob počitku, dobri hrani in sončenju. Tako so nastajali tuberkulozni sanatoriji, kot je Oddelek za pljučne bolezni UKC Maribor.

Ko se je tuberkuloza začela zdraviti z zdravili in počasi postajati redka bolezen, so se tuberkulozni sanatoriji reorganizirali v internistične oddelke za pljučne bolezni, vendar so marsikje ostali dislocirani od ostalih bolnišničnih oddelkov.

V zadnjih letih postaja pnevmologija stroka, ki obravnava urgentna in težka stanja v interni medicini. Intenzivna medicina temelji na postopkih, ki so temelj pnevmologije, torej vzdrževanje oksigenacije telesa. Postaja invazivna stroka s tehnološko zahtevnimi endoskopskimi posegi. Diagnostične odločitve in bolnikovo življenje so velikokrat odvisne od takojšnje dostopnosti računalniške tomografije in laboratorijskih preiskav.

Pnevmologija je med reformo specializacij na začetku tisočletja postala prva temeljna internistična specializacija v Sloveniji. Skozi to specializacijo se je izobraževala

večina sedaj zaposlenih zdravnikov Oddelka za pljučne bolezni UKC Maribor. Naučili so se urgentne medicine, invazivnih tehnik, principov raziskovalnega dela in medicinske publicistike. Mariborskim kolegom pnevmologom želim, da bi jim UKC Maribor omogočil, da to svoje znanje tudi pokažejo in da bomo čez pet ali deset let lahko pokazali tudi številke citiranih objav v PubMed in da bo Medicinska fakulteta Maribor imela vsaj nekaj docentov, če že ne kakšnega profesorja pnevmologije.

Združenje pnevmologov Slovenije si želi, da je vrhunska pnevmologija dostopna v vseh delih Slovenije. Upam, da je današnje srečanje, ki je prikaz dela in vizije mariborskih pnevmologov, zadnji kamenček, ki bo prevagal, da se naredi to, kar se že vsaj 20 let ve, da je nujno narediti.

Duška Žolger

OB STOLETNICI ROJSTVA PRIM. PROF. ZORE JANŽEKOVIČ (1918–2018)

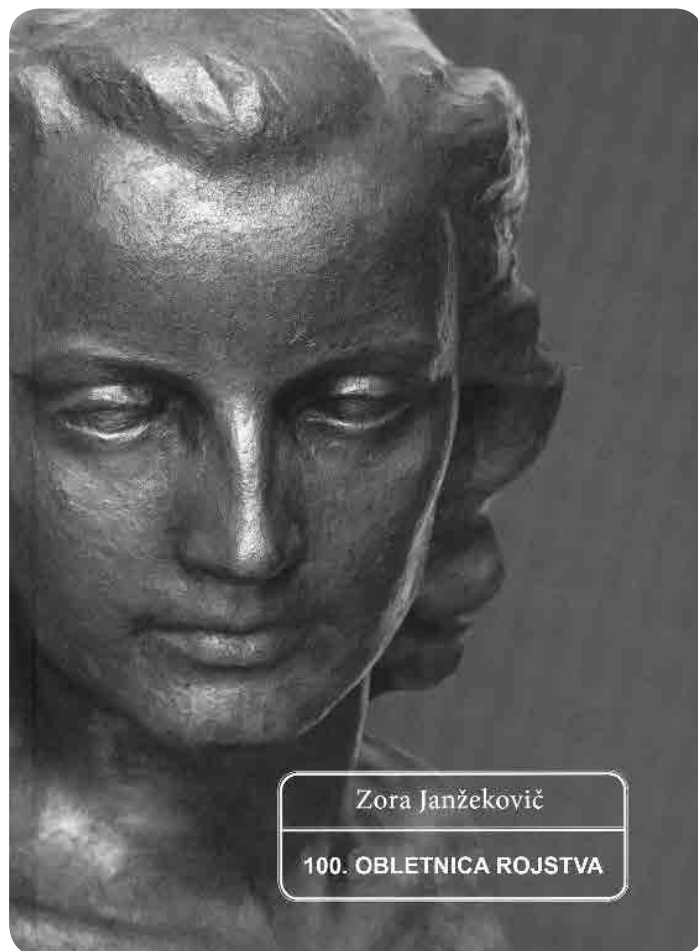

V četrtek, 4. oktobra 2018, so na pobudo Mediko-historične sekcije Slovenskega zdravniškega društva (MHS SZD) zdravstveni delavci Zdravniškega društva Maribor, Medicinske fakultete in UKC Maribor, predstavniki Univerze v Mariboru, vodstvo Mestne občine Maribor in občani Slovenske Bistrice, rojstnega mesta njihove častne občanke, pripravili skupno proslavo, s katero smo obeležili 100-letnico rojstva prim. prof. Zore Janžekovič, ene najbolj uspešnih in v svetovnem merilu uveljavljenih slovenskih zdravnic, ki je delovala v Mariboru in ki je s svojo revolucionarno in genialno metodo zdravljenja opeklina ponesla ime našega mesta po celem svetu.

Odbor, ki ga je vodil župan Slovenske Bistrice dr. Ivan Žagar, je z direktorico Zavoda za kulturo Slovenske Bistrice Herto Žagar, pripravil spominsko slovesnost v Viteški dvorani v gradu v Slovenski Bistrici, ki je bil zgrajen v 14. stoletju. Grad, ki ima dolgo in burno zgodovino, so obnavljali več kot 25 let in je danes v celoti obnovljen. Od leta 1999 je državni kulturni spomenik. Udeleženci iz Maribora, ki smo se pripeljali z avtobusom, in drugi, ki so se pripeljali s svojimi avtomobili v Slovensko Bistrico, so z domačini skoraj popolnoma napolnili občudovanja vredno viteško dvorano tega gradu.

Slovesnost, ki se je začela ob 18. uri, je odlično vodila domačinka Jana Jeglič. Začela se je z nastopom vokalnega zbora Vivere, v katerem je devet članic že takoj navdušilo poslušalce z dvema narodnima pesmima.

Sledil je pozdravni nagovor župana dr. Ivana Žagarja, ki je v svojem nastopu poudaril ponos mesta na svojo

občanko, ki je svojo mladost in tudi del zadnjega dela svojega življenja preživela v rojstnem kraju. Z njeno finančno pomočjo so ustanovili sklad za štipendiranje mlajših občanov in si pomagali pri vzdrževalnih delih

na poslopih s področja kulturne dediščine ter drugih potrebnih posodobitvah grajskega poslopja.

V imenu vodstva Univerze v Mariboru je prorektorica prof. dr. Lučka Lorber namenila nekaj tehtnih podatkov, zaradi katerih je mariborska univerza, ki jo je tedaj vodil rektor prof. dr. Ludvik Toplak, že leta 1996 prof. Zori Janžekovič podelila naziv častnega doktorja Univerze v Mariboru.

Po kratkem glasbenem vložku pevskega zbora je o življenju in delu prof. Zore Janžekovič spregovoril plastični kirurg in njen učenec Erik Vrabič. Za njegovo izjemno lepo in čustveno obarvano predavanje, ki ga je izpeljal brez branja pripravljene besedila, je bil nagrajen z opazno dolgim, odobravajočim ploskanjem zadovoljnih poslušalcev. Besedilo njegovega nagovora v celoti objavljamo v posebnem prispevku.

Po programu je sledilo pojasnilo avtorja filma znanega slovenskega novinarja in publicista Voje Lukiča, ki je povedal nekaj še neznanih dogodkov iz zgodovine nastajanja filma in dejstev. Seznanil nas je, da je javnosti poznana samo druga verzija tega filma, ki je boljša in bolj natančno opisuje začetek raziskovalnega dela z opeklinami, ki ga je opravila prof. Zora Janžekovič.

Sledila je projekcija filma, ki sta ga za potrebe današnje slovesnosti z dovoljenjem avtorja filma priredila prof. Elko Borko in Miran Borko. Film se je končal z besedami neke danske zdravnice, ki je dejala, da je res enkratno, da je v mali Sloveniji na tako kratki razdalji toliko znanih kirurgov, in pri tem omenila Ljubljano, kjer je deloval dr. Godina, in Maribor, ki je imel dr. Janžekovičevo.

Dr. Ferdo Šerbelj je z zbranimi besedami opisal navezanost prof. Zore Janžekovič na svoj domači kraj in na Pasji greben v bližini Slovenske Bistrice, kjer se je rodila, in še posebej na »nebesa na Pohorju«, kakor je imenovala svojo počitniško hišo na Ošlju v bližini Šmartnega na Pohorju. Znani slovenski kulturni delavec dr. Ferdo Šerbelj, ki je bil tudi pacient prof. Zore Janžekovič, je bil kasneje več kot petdeset let prijatelj naše profesorice in je opisal njeno zanimanje za slikovno umetnost ter njena volila slik znanih slikarjev našim nacionalnim ustanovam. Po kratkem glasbenem vložku z dodolskimi napevi je kot zadnji nastopil prof. Zmago Turk, ki je v imenu Medicinske fakultete Univerze v Mariboru izpostavil vsa

življenjska priznanja prof. Zore Janžekovič. Izpostavil je leta 2008 podeljeni naziv zaslužne gostujoče profesorice in ustanovitev posebnega priznanja najboljšim učiteljem Medicinske fakultete v Mariboru, ki nosi ime prof. Zore Janžekovič. Poslušalce je še seznanil s sklepom vodstva fakultete, da so na predlog MHS SZD sklenili pripraviti natečaj za izdelavo doprsnega kipa prof. Zore Janžekovič, ki bi bil v prostorih Medicinske fakultete.

S pesmijo »Življenje je kot val« se je zaključil nastop vokalne skupine KUD Vivere, ki ga vodi Nadja Stegwein. Hostese Zavoda za kulturo so obiskovalce nato popeljale do spominske sobe prof. Zore Janžekovič, kjer so njeni osebni predmeti ter izbrano pohištvo iz zapuščine prof. Zore Janžekovič. Sobo je predstavil Viktor Ajd, ki je kot posebnost omenil, da je postavljanje in razporejanje posameznih predmetov ves čas nadzirala prof. Zora Janžekovič.

Po ogledu njene spominske sobe smo se udeleženci napotili v grajske salone na sprejem, ki ga je pripravil župan občine Slovenska Bistrica.

To je bila tudi priložnost za obujanje številnih spominov na našo izjemno zdravnico, saj je bilo med udeleženci te slovesnosti zelo veliko znanih osebnosti z akademskega, kulturnega, zdravstvenega in celo političnega področja iz Maribora in Slovenske Bistrice.

Proslava bo vsem udeležencem ostala v lepem in trajnem spominu, saj nas je ob slovesu vodstvo Zavoda za kulturo Slovenska Bistrica obdarilo s knjigo prof. Zore Janžekovič z naslovom »Kako je bilo«, ki jo je z njenim sodelovanjem izdala ta uspešna kulturna organizacija, ki je svojim delovanjem zgled podobnim ustanovam v širši mariborski okolici.

Poleg tega poročila o osrednji slavnostni proslavi se lahko bralci Naše bolnišnice seznanijo s pomenom in dosežki prof. Zore Janžekovič tudi z ogledom manjše razstave v avli stolpnice, ki sta jo pod vodstvom Janeza Lencla, predstavnika UKC Maribor v organizacijskem odboru, pripravili Jelka Rojko in Tina Škerbinc Muzlovič. S to razstavo, ki bo na ogled dva meseca, se bo kolektiv UKC Maribor dostojno spomnil svoje izjemne zdravnice ob njeni 100-letnici rojstva.

Elko Borko, Aleksander Kruščić, Zmago Turk

SPREJEM UPOKOJENCEV V LETU 2017

Odhod v pokoj je prelomnica v življenju, ko se poslovimo od ustaljenega delovnega vsakdana in se podamo v nov način življenja. V UKC Maribor že nekaj let zapored v začetku leta pripravimo slavnostni sprejem za vse, ki so se upokojili v minulem letu. Tako smo konec

januarja na slavnostni sprejem povabili 29 zaposlenih, ki so se upokojili v letu 2017.

Dogodka se je udeležilo 16 zaposlenih, ki se jim je direktor UKC Maribor prof. dr. Vojko Flis osebno zahvalil ter jim podaril zahvalno plaketo s cvetom. Za prijetno glas-

beno vzdušje je tudi tokrat poskrbel Komorni orkester Maribor z izvedbo dveh narodnih pesmi. Po skupinskem fotografiranju je sledil še družabni del ob sladkih dobrotah in kavici iz naše kuhinje.

»Nekdo danes sedi v senci, ker je nekdo nekoč posadil drevo.« Warren Buffet

Avtor: Š. Š.

Foto: R. G.

ANESTEZIOLOŠKA AMBULANTA

V UKC Maribor so ponovno odprli Anesteziološko ambulanto. Namenjena je pacientom za podrobnejši pregled in pogovor pred operativnim posegom.

Pregled pri anesteziologu se sicer zmeraj opravi neposredno pred operacijo, s predčasnim pregledom v Anesteziološki ambulanti pa se zmanjšajo možnosti, da operativni poseg odpade, pacient pa se nanj bolj varno pripravi.

Vodja Anesteziološke ambulante Nenad Živković, dr. med.:

»Anesteziološka ambulanta je namenjena optimalni pripravi pacienta. Paciente bomo pregledali teden do mesec pred operativnim posegom in tako bodo imeli čas, da pripravijo vse svoje laboratorijske izvide in pridejo na poseg dobro pripravljene. Prej smo jih pregledali dan pred operacijo ali pa na dan operacije, kar je povzročilo, da pri določenem številu pacientov rezultati preiskav niso bili v mejah normale ali pa so bili izvidi pomanjkljivi in so operacije odpadle. To število se bo zdaj zmanjšalo. Še zmeraj bo kakšna operacija odpadla, ker se stvari spreminjajo iz dneva v dan, vendar bo tega veliko manj.«

Paciente bodo v ambulanto na predoperativno obravnavo napotili kirurgi, v njej pa bodo zaenkrat obravnavali le najbolj ogrožene paciente, ki imajo eno ali več kroničnih obolenj, ter paciente z visokim tveganjem za operativne zaplete.

Predstojnik oddelka za ortopedijo asist. Andrej Moličnik, dr. med.:

»Odprtje Anesteziološke ambulante predstavlja dodatno varnost pri obravnavi naših bolnikov. Na našem oddelku se opravlja velika večina programskih, elektivnih operacij in velika večina naših pacientov je starejših s pridruženimi boleznimi. Zato je pregled pri anesteziologu pred

tovrstnim posegom dobrodošel, saj se vse morebitne pridružene bolezni obravnavajo še pred posegom in z določeno časovnico.

Strokovni direktor UKC Maribor izr. prof. dr. Matjaž Vogrin, dr. med.:

»Anesteziološka ambulanta je v UKC prenehala delovati pred približno 30 leti, kar je bil velik korak nazaj v anesteziološki in kirurški stroki. V vseh teh letih smo si prizadevali za ponovno odprtje ambulante, kar pa je bilo zaradi kadrovskih in organizacijskih težav nemogoče. Kot strokovni direktor sem si kot prvo nalogo zadal ponovno odprtje anesteziološke ambulante, saj to pomeni bistven dvig kakovosti obravnave kirurških bolnikov. Na ta način so bolniki celostno obravnavani in bistveno bolj varni. Odprtje ambulante pomeni izboljšanje logistike pri obravnavi kirurških bolnikov, povečala se bo tudi učinkovitost dela. To je velik strokovni napredek za našo ustanovo.

Delovni čas ambulante je od ponedeljka do petka: od 9.00 do 15.00.

Duška Žolger

AKTIVNOSTI ROČNODELSKEGA KROŽKA

PIKAPOLONICE OD OKTOBRA 2017 DO MAJA 2018

Ko smo Pikapolonice zaključile sezono od oktobra 2016 do maja 2017 in si malce »oddahnile«, je poletje kar švignilo mimo nas. Počitnikovale smo delovno doma, nekatere na morju, v zdravilišču, vendar brez šivanke in kvačke ni šlo.

Ob tednu otroka – oktobra 2017 – smo z našimi osnovnošolci, 25 jih je bilo, izdelovali cofke in se učili šivati gumbe. V tem mesecu smo na povabilo ZPZDU Maribor sodelovale s svojimi izdelki na ročnodelski razstavi v Koreni poleg drugih DU. Naša razstavna miza se je imenovala Martinovo. Z isto temo Martinovo smo bile prisotne na območni razstavi ročnih del v Selnici ob Dravi.

V novembru 2017 smo pričele učiti 20 naših osnovnošolcev – »Male Pikapolonice«. Šivali in kvačkali so v različnih tehnikah in tako je potekalo učenje vsak četrtek po eno uro.

Celo leto smo pridno obiskovale razstave ročnih del drugih društev, si izmenjavale vzorce in izkušnje ter se družile s prijetnimi ročnodelkami.

V mesecu maju 2018 smo zaključile naše delo z odmevno tridnevno razstavo v prostorih naše osnovne šole. Na naši razstavi so bili prisotni tudi izdelki naših učencev »Malih pikapolonic«. Našim učencem smo podelili priznanja za njihovo delo.

Pikapolonice smo se prijavile na 5. mednarodni festival vezenin v Velenju, ki bo jeseni 2018 z naslovom »Povšter, blazina.«

Pikapolonice se zahvaljujemo Osnovni šoli Lovrenc na Pohorju, ravnateljici gospe Mariji Osvald Novak za koriščenje šolskih prostorov za naše ustvarjanje.

Vsem sponzorjem, ki so nam pomagali ob razstavi, iskrena hvala. Pikapolonicam hvala za prijetno druženje, učenje, vzpodbujanje in neprecenljivo prijateljstvo. Še posebej se zahvaljujemo gospe Mileni Fornezzi.

Marjana Perklič

ZELIŠČARKE UGOTAVLJAMO, DA NAM NARAVA VELIKO PONUJA

Vidite kdaj sklonjene glave, ki iščejo po travnikih, gozdovih, njivah, vrtovih ... En dan na Kopah, drugi pri Ribniški koči, pred tem na Recenjaku, Ruti ... To smo mi, zeliščarke in zeliščar Zeliščarskega krožka Srčna moč. Povsod smo našli kaj koristnega in uporabnega. Nekaj smo se že naučili, znamo skuhati zdravilne čaje, pripraviti tinkture, macerate, narediti mazila, sestaviti dober jegermeister, dodati jedem prave začimbe ... A narava ponuja veliko in znanja nikoli ni dovolj.

»Prefinjeno ekstravaganco ponuja mlad cukin, ki se ga

na enem koncu še drži velik rumen cvet, saj ga lahko napolnimo z nadevom iz sira in mesa. Bučko lahko skupaj s cvetom zgolj popečemo ali pa lahko cvet služi le kot posoda za skuto. Bučke od zelišč in dišavnic ljubijo timijan, majaron, origano, meto ... « Vse to je zapisano v knjigi Cukini, pira, mak in pite, avtorice Tatjane Krejan Košan in prav z gospo Tatjano smo zeliščarke preživele dopoldan ob kuhanju vseh mogočih jedi iz bučk. Ob tem smo spoznale, da so poletne bučke, kot pravi avtorica, res mali kuhinjski čudež, saj se s številnimi načini priprave in šele v kombinaciji z drugimi živili razkrije ves njihov šarm. Bile smo navdušene in na naših jedilnikih je odslej še pogosteje jed iz bučk.

Na delavnici z Metko in Tino smo izdelale svoj ekološki pralni gel, pralni prašek in mehčalec. Vpliv na zdravje, skrb za okolje in ugodnejša cena so bili glavni razlogi za delavnico.

Darilca – pa so naša letošnja zadnja delavnica. Ponovno z Metko in Tino. Presenečale in razveseljevale bomo

naše najdražje z doma narejenimi posebnimi darilci: s čokoladko, polnjeno z mandarino in kakijem, z zmesjo za vročo čokolado, s temnimi tartufi z meto ter belimi s kokosom, pa še s pikantnimi sirovimi kroglicami. Vsemu bomo dodale še naša pridno nabrana in skrbno posušena zelišča in uspeh bo zagotovljen.

S še večjim zagonom smo sodelovali na vseh večjih prireditvah v kraju s svojimi namazi in sokovi, saj nam je Občina Lovrenc na Pohorju letos dodelila prostorček v Kulturnem domu, ki smo ga uredili za hrambo naših izdelkov. Svoje delo in izdelke smo predstavljali tudi na šolah, v domovih za starejše ... Pripravili smo tudi veliko in odmevno razstavo v času Jezernikovih dnevov. Leto bomo zaključili z decembrsko čajanko, posvečeno temi, ki jo spoznavamo in nadgrajujemo z našo pilatesovo terapevtko Mirico.

Vse to in še veliko več smo to leto počeli članice in član Zeliščarskega krožka Srčna moč.

Vera Goričan

ČAS, KI NAREDI ŽIVLJENJE LEPO

Le kako se ne bi kdaj ustavili in si vzeli čas za kakšen izlet, letovanje na morju ali kakšno drugo srečanje in navezovanje novih prijateljstev z ljudmi enakih vrednot. Prišla je jesen in za njo pride zima, pa nam tudi v tem času pridejo druženja še kako prav. Pri druženju nastopijo trenutki, ko človek v sebi začuti svobodo, veselje in hvaležnost, ko si rečemo »ta občutek pa si moramo zapomniti za vselej«. To so trenutki, ko so misli jasne, ko nič ne omejuje – ne telesa ne uma.

Naša letošnja zgodba, katero smo ustvarili na letovanju v hotelu DELFIN v Izoli, je lepa in je vredna, da jo opišemo tudi tistim, ki se letovanja ne udeležujejo. Morda je bilo prvo presenečenje, ko smo prispeli po lepi vožnji v DELFIN, to, da je bilo dvigalo v okvari, pa vendar nam ni bilo treba premagovati stopnic do drugega ali tretjega nadstropja. V recepciji so nas čakali zaposleni v hotelu in so nas s prtljago in z dvigalom za službene potrebe pospremili do sob, ki so nam bile dodeljene. Ta dan je prispelo v hotel DELFIN na letovanje 172 gostov, pa vendar dvigalo ni bila velika ovira. Deležni smo bili pozdrava in kozarčka vina s strani gospe Nine Golob, direktorice hotela, ki nam je povedala, da smo na ta dan

najštevilnejša skupina mi s Pohorja. Ostali dnevi pa so potekali brezskrbno, tudi sonce ni skoparilo s svojimi žarki, veliko smo se družili, se spoznavali med seboj, lahko bi rekli, da je bil dan prekratek, da mu je manjkala še kakšna urica. Vprašajmo se: »Kateri čas je najboljši za oddih?« Rekli bi, da ni pravila. Privoščiti si ga moramo, ko ga najbolj potrebujemo, pa naj bo spomladi, poleti, jeseni ali pozimi in če poslušamo svoje telo, vemo, kdaj si ga moramo vzeti. Kot že dolga leta si ga člani DU Ribnica na Pohorju in DU Lovrenc na Pohorju vzamemo zadnji teden v avgustu, takrat je najhujša vročina mimo, dnevi pa so tudi že nekoliko krajši in če smo dan izkoristili za razne aktivnosti, vsak po svoje, smo naredili veliko za svoje zadovoljstvo. Vsako leto se veselimo, da se srečamo in skupaj podoživimo mnogo lepih trenutkov.

V prihodnjem letu imamo rezerviran enak termin, to je od 24. 8. 2019 do 31. 8. 2019, želimo si, da bi se odločili, da se nam pridružite v čim večjem številu, in tudi naslednje leto bomo dodali kamenček v knjigo lepih spominov. V letu, ki prihaja, vam želim veliko lepih doživetij, zdravja in sreče!

Za DU Ribnica: Ana Mithans

DOM, KI DAJE IN NUDI NEKAJ VEČ

Vrata Doma Hmelina smo odprli leta 2008 in lahko sprejmemo 152 stanovalcev, ki jim glede na lastne želje in psihofizično stanje ponujamo namestitve v klimatiziranih enoposteljnih in dvoposteljnih sobah. Nudimo tudi možnost začasnih namestitvev, nakupa kosil, malic in večerij (tudi dietnih), obroke pa dostavljamo tudi na dom. Stanovalci in zunanji uporabniki imajo možnost uporabe iLIFESOOM sistema.

Ob zadovoljevanju osnovnih potreb organiziramo vrsto različnih dejavnosti, ki pozitivno vplivajo na dobro počutje naših stanovalcev in jih prilagajamo glede na individualne potrebe, želje in njihove sposobnosti. Organiziramo prireditve in aktivnosti v obliki različnih druženj: kulturno zabavne prireditve, verske obrede, izlete, praznovanja rojstnih dni, poletni kino, piknike, ustvarjalne delavnice, jogo smeha, dnevno telovadbo, športne igre in medetažna tekmovanja, bazalno stimulacijo, pevske vaje, Orfovo skupino, pilates, posebne športne urice, igranje pikada, kegljanje, druženje v kuharski in zeliščarski skupini, zgodovinske krožke, aktivnosti za sproščanje. Stanovalci pa imajo možnost obiskovati skupini za samopomoč »**Moj prijatelj**« in »**Spominčice**«, aktivni so tudi pri Žoga bendu, kjer pod vodstvom fizioterapevte ob glasbi, določnem ritmu in skladni koreografiji s kahalnicami udarjajo po velikih terapevtskih žogah.

Na prireditve in aktivnosti v Domu so vabljeni tudi ljudje iz lokalnega okolja in širše.

Skozi vsa leta delovanja ustvarjamo in sodelujemo v številnih projektih, ki se jih naši stanovalci z veseljem udeležujejo. Sodelujemo s knjižnico Radlje ob Dravi ter Koroškim pokrajinskim muzejem, z okoliškimi osnovnimi in srednjimi šolami ter vrtcem. Ker je prihod v Dom za vsakega posameznika in njegovo družino prelomnica v življenju, se trudimo ohranjati in vzdrževati socialno povezanost naših stanovalcev z ljudmi iz domačega in lokalnega okolja. V Dom prihajajo številni prostovoljci, ki so za stanovalce pomembna vez z zunanjim okoljem in so naša dodana vrednost.

Stanovalci in zaposleni smo še posebej veseli in ponosni, ko nas obišejo župani in društva posameznih občin.

Velik poudarek dajemo izobraževanju zaposlenih in strokovni obravnavi vseh stanovalcev. Ker vemo, da je bolezen demenca v porastu, veliko časa in pozornosti namenjamo stanovalcem, ki so za to boleznijo zboleli in osveščanju.

Ker vemo, da bolezen ne prizadene samo bolnika, temveč tudi njegove bližnje, ves čas razvijamo načine za osveščanje o tej bolezni v lokalni skupnosti in širše. Nudimo

pomoč in podporo svojcem, da lahko ljudje z boleznijo demenca ob oskrbi in negi bližnjih dlje časa ostajajo v domačem okolju. Z aktivnostmi, ki jih izvajamo, dokazujemo, da želimo nekaj več, to je aktivno sodelovati pri ustvarjanju demenci prijaznega okolja.

Od leta 2012 v Domu vsak prvi petek v mesecu ob 16. uri izvajamo redna mesečna brezplačna srečanja poimenovana »Alzheimer Cafe«. Na srečanjih predavajo strokovni delavci Doma in strokovnjaki s tega področja. Neformalna druženja ob kavici so sproščena, izmenjujejo se izkušnje, dobre prakse ter najdejo odgovori na različna vprašanja in dileme.

Ker se nam zdi pomembno, da naše izkušnje in znanje tudi širimo, redna mesečna srečanja Alzheimer Cafe organiziramo še v Pamečah in v Podgorju pri Slovenj Gradcu.

Do sedaj smo o bolezni demenca izvedli že več predavanj na različnih lokacijah. S predstavitvijo dobrih praks sodelujemo tudi na Mednarodnih konferencah o demenci. Vsako leto se pridružimo projektu »Sprehod za spomin«. Z ljudmi iz lokalnega okolja, otroci iz vrtca in osnovne šole, prostovoljci, stanovalci, njihovimi svojci ter zaposlenimi Doma Hmelina se sprehodimo do centra Radelj. Tam imamo stojnice z informacijskim gradivom o demenci, merimo krvni sladkor in tlak ter osveščamo o bolezni demenca in zdravem načinu življenja.

V našem Domu nenehno razvijamo nove načine dela. Zaposleni pri tem aktivno sodelujemo. Zelo smo ponosni, da smo bili s strani Gospodarske zbornice Slovenija Območne zbornice Koroška že trikrat nagrajeni s srebrnim priznanjem za prijavljene inovacije. V letu 2017 smo prejeli priznanji za »Tematsko senzorični park« in »Višja kvaliteta življenja nepomičnih stanovalcev«. V letu 2018 pa za inovacijo »Znanje za življenje«, kjer osveščamo otroke vseh generacij o bolezni demenca.

Naše pristope in načine dela nenehno dopolnjujemo in izboljšujemo. Zelo ponosni smo na pridobitev »Tematsko senzorični park«, ki je dostopen tudi stanovalcem, ki so zboleli za boleznijo demenca. Nudi jim neomejeno varno gibanje in daje možnost aktivnega vključevanja v domsko življenje. Park nam omogoča, da lahko naše nepomične stanovalce s posteljami peljemo na sveži zrak in jih vključimo v različne aktivnosti, za kar bi bili sicer prikrajšani. Prvi na Koroškem in četrti v Sloveniji smo s strani Spominčice Alzheimer Slovenija postali Demenci prijazna točka ter pridobili naziv »Koordinator Demenci prijaznih točk za Koroško regijo«.

Ob skrbi za stanovalce veliko pozornost namenjamo tudi

zaposlenim, saj smo že od leta 2013 imetnik certifikata »Družini prijazno podjetje«. V Domu se zavedamo, da so največji kapital zaposleni. Pomagamo jim, da lažje usklajujejo poklicno in družinsko življenje.

S svojim delom premikamo pomembne mejnike na področju skrbi za starejše v Domu in v domačem okolju.

Naš utrip življenja smo strnili in zapisali v naši himni:

»Življenje je mnoge v naš Dom pripeljalo, ki težka bremena jim je že zadalo. Prijazna beseda, nasmeh podarjen ogrejeta dušo in lažje je vsem. Prav vsak, ki v našem Domu živi, veliko lepih stvari doživi. Je vsak dobrodošel in vsak zaželen, ga čaka zavetje in topel objem ...«

Silva Duler, direktorica

TELOVADITI ALI NE TEOVADITI (lovrenški pilates)

Pred dnevi me je vprašala znanka:

»Tako obsedena si s to telovadbo. Zakaj neki?!«

Samo nasmehnila sem se ji. Saj so se tudi meni zdele mamine prijateljice, starejše dame, malo trapaste. Nikoli niso hotele zamuditi telovadnih ur. Pa so bile res takšne?

Da bi hodila jaz k telovadbi! Dajte no. To pa res ni za mene.

Pa pride prijateljica in me povabi na pilates v Lovrencu.

Seveda, zakaj pa ne, sem si mislila. Cele dneve sem bila doma, bližala se je zima, dolgi dnevi. Radovednost sicer ni lepa čednost, je pa koristna. Zanimalo me je, kaj je to čudo: pilates, o katerem so v Lovrencu toliko govorili. In tako se je začelo: vsak torek ob 10. uri v Prireditveni center. A po dveh mesecih sem si zaželela več. Moj predlog, da se srečujemo dvakrat tedensko, je bil sprejet. In glej ga zlomka, moja kondicija je brez vsakega napora skokovito narastla.

Ja, prav ste prebrali: brez vsakega napora. Naša vaditeljica gospa Mirica Rutnik, zelo izkušena fizioterapevtka, je prilagodila vaje pilatesa našim starajočim telesom. Kar naenkrat me je nehal boleti križ, kolki niso več škripali. Drva sem nesla po stopnicah, kot da nosim perje. Najlepše pa je bilo to, da sem lahko uživala na belih strminah, kolikor je srce pozelelo in to brez bolečin v nogah. Ni me bilo več treba čakati sredi strmin. Ni bilo več smučišča, ki bi se ga moje noge ustrašile (še vedno ga ni). In to brez kakršnihkoli kondicijskih priprav!

Pa so prišle službene obveze in mojega uživanja doma je bilo konec. Ni minilo celo leto, ko sem v telesu začutila spremembe. Postala sem bolj okorna, spet me je bolelo tu, zbadalo tam. Celu šivilja je ugotovila, da se je moja drža spet pokvarila. Hrbet ni bil nič več zravn. Moj korak ni bil več lahak. Prišel je trenutek, ko sem spoznala, da ne smem več zanemarjati svojega telesa. Najela sem fizioterapevtko, da smo se lahko skupaj s sodelavkami razgibale vsaj enkrat tedensko. A to ni bilo to. Nekaj je manjkalo. Ni bilo Miričinih nasvetov, kako odpraviti to ali ono tegobo. Ni bilo pojasnil, čemu in zakaj je treba vajo izvesti, kot je pokazala, čemu in

zakaj nadzorovano dihanje in še in še. Najbolj pa so mi manjkale moje telovadne prijateljice. Ni bilo vzdušja, dobre volje, toplih pogledov, prijateljskih objemov. Ni bilo kramljanja ob kavici po vadbi. Ni bilo ...

Sedaj sem spet vsak petek z mojimi »pilatesovkami« (žal mi obveznosti onemogočajo, da bi bila z njimi tudi ob torkih) in poglejte fotografijo, kakšne smo po 8 kilometrih, prehojenih čez drn in strn na Martinovo. Vesela sem, da sem spet z vami, punce moje!

Savinka Geratič

Spoštovani!

Leto je naokoli in spet se oglašam, tokrat na temo doma starostnikov. Mislim, da je prav, da na to problematiko opozorim ravno v predvolilnem času, ko se bo obljubljalo vse mogoče in nemogoče. Osebnost sem se za ta projekt boril skoraj deset let. In zakaj nisem bil uspešen? V delitveni bilanci Občine Ruše z novo nastalima Občina Selnica ob Dravi in Lovrenc na Pohorju smo dosegli dogovor, da bo lokacija doma starostnikov za področje treh občin v Lovrencu na Pohorju. V zameno smo se morali odreči sofinanciranju obnove Osnovne šole v Lovrencu s strani preostalih dveh občin. Novo vodstvo Občine Ruše je dogovoru oporekalo in pričelo samostojno akcijo izgradnje doma v Rušah. Spor med občinama je bil vzrok, da nihče pri tem ni bil uspešen. Ko je tudi župan v Rušah uvidel, da to ne vodi nikamor, smo se uspeli dogovoriti za skupen nastop, in sicer matični dom v Rušah in izpostava v Lovrencu na Pohorju. Intenzivno smo iskali investitorja, ki bi se prijavil na razpis za dodelitev koncesije, a smo bili zaradi nerešenih zemljiških razmer v Rušah neuspešni. Prav tako je k popolni zmedi pripomogla tudi država, ki je zahtevala, da mora biti bodoči investitor tudi lastnik parcele, na kateri se bo gradil dom. Zato smo morali predvideno parcelo prodati potencialnemu investitorju, brez da bi vedeli, ali bo koncesijo sploh pridobil. To se je tudi zgodilo. Družba, ki je kandidirala, je med tem šla v

likvidacijo. Ker smo se v pogodbi zavarovali, da v takem primeru lahko Občina odkupi parcelo nazaj, je parcela za te namene še vedno na razpolago.

Žal moram ugotoviti, da dosedanje vodstvo občine na tem projektu v osmih letih ni naredilo nič, čeprav sem županu ponudil brezplačno pomoč, ki bi ob vseh povezavah, ki sem jih v preteklih letih vzpostavil, še kako prišla prav. Zato apeliram na bodočega župana ali županjo, naj postane to prva prioriteta med projekti v občini. Tudi če bomo zaradi tega obnovili kak kilometer cest manj, je potrebno upoštevati dejstvo, da se populacija v naši občini izredno hitro stara, da je zaradi višje starosti vedno več dementnih oseb, ki jih svojci ne morejo v celoti oskrbovati. Izgovori o celoviti oskrbi na domu so le pesek v oči, saj na koncu brez domskega varstva praviloma ne gre. In sedaj postane dilema: ali bližnjega, ki je vse življenje preživel na podeželju sredi lepe narave, poslati umirati v stolpnico v Mariboru ali pa ob njem izgoreti!?

Osebnost imam izkušnjo, kako je poleg zahtevne službe pet let skrbeti za vedno bolj dementno mamo, ki je imela še samo eno željo, da umre doma. Ko sem bil na robu obupa, mi je pomagala mila prošnja pokojnega očeta: »Franci, prosim, poskrbi za mamo.«

Pa lepe praznike vam želim!

*Franc Ladinek,
nekdanji župan v pokoju*

VETROLOM NA RDEČEM BREGU

Lep dan se je prevesil v strašno noč. V začetku je v gozdu rahlo zašumelo, čez kakšno uro je veter bučal, ječale so veje, zvenele šipe in škripala ostrejšja. Kot Divja jaga je završal orkanski vihar čez in čez. Pokala so debla, padale so krošnje in ruval je drevesa. Oskubil je ostrejšja, električni vod je brenčal in padali so drogovi. Bila je grozna noč, ostali smo brez luči, telefon je obnemel. Noč je bila neskončno dolga. Svetloba jutra je razkrila razdejanje. Stoletne smreke z razcefranimi debli so ležale na tleh, tudi čez ceste. Obšla me je groza razdejanja in osamljenosti, brez možnosti klica na pomoč. Žarek upanja je zasijal ob zvoku motornih žag v bližini in ob prihodu sosede, ki se je z veliko težavo prebila čez debla na cesto. V meni pa bo ostal občutek strahu pred ujmani za vselej. Gozd pa bo celil rane te noči še mnoga desetletja.

Ančka Dover

Dva mačka

Dva mačka

Moj muc ima sovražnika,
katerega ne mara.

Renči in piha jeznorit,
ko potepuh prihaja.

Menda je to brezdomi muc,
kot klatež se potika.

Ker vedno išče kaj pod zob,
v hišo ga zamika.

Ker lakota je huda stvar,
mu dajem zunaj jesti,

V hiši muc je gospodar,
prepirljiv je breme vesti.

Avtor: Ančka Dover

PIKNIK DRUŠTVA UPOKOJENCEV V LETU 2018

Leto je spet prišlo prehitro naokoli in ponovno smo se zbrali vsi tisti, ki pomagamo na terenu z zbiranjem dobitkov za srečelov in tudi pri sami organizaciji piknika. S tem je veliko dela in potrebno je ogromno poti, da se vse stvari uredijo. Za vse omenjeno je v glavnem zaslužna naša predsednica, saj je vedno ona tista, ki poskrbi, da je na pikniku hrana, pijača in dobra volja. Prav tako smo se sestali tudi v petek pred piknikom, da smo oštevilčili, zložili in pregledali vse dobitke.

V soboto smo se zbrali pri večnamenski dvorani v Lovrencu. Piknik organiziramo vsako leto drugo soboto v septembru. Tudi vreme nam je služilo, bilo je lepo in sončno. Za dobro hrano je poskrbela mesarija Javornik, sladico v obliki buhtlja smo kupili v pekarni, domačo kavico pa je skuhala naša Olga, z obilico dobre volje in

izrečenih prijaznih besed, kot smo pri njej vajeni. Ni zmanjkalo pijače, za popestritev in dobro voljo pa je poskrbel vaški godec, ki mu pravimo ĐIMI, pravilno pa Štefan Tepej. Slišati je bilo tudi ubrano petje, saj so nekateri člani društva dobri pevci. Udeleženci piknika pa so z veseljem pokramljali o tem in onem, saj se nekateri že nekaj časa niso videli.

Popoldan z veselim druženjem, jedačo, pijačo in glasbo je kar prehitro minil in morali smo domov, bili smo polni dobre volje, vedoč, da se naslednje leto zopet srečamo ob pikniku. Ker naš časopis izide pred novim letom, bi našim upokojencem in upokojenkam zaželel v letu 2019 obilo sreče in zdravja.

Vaš Rudi Babič

LOVRENŠKE ANEKDOTE

Torta za svoj rojstni dan

Micka je na svoj rojstni dan povabila sorodnike. Seveda je morala speči torto. Vse ji je šlo gladko, le pri napisu se ji je ustavilo. Upiral se ji je običajni napis: »Micki za 50 let«. Saj si jo je spekla vendar sama! Pa je pogruntala rešitev in na torti se je zasvetil napis: »MENI ZA 50 LET«.

Rokavice in kabina

Janez je v trgovini kupoval tehnične stvari, med drugim pa je naročil še zaščitne rokavice. Trgovec mu jih prinese in ponudi: »Probajte jih!« Janez navihano vpraša: »Kje imate kabino?«

Znanje tujih jezikov

Lovrenški gasilci so bili s pobratenimi gasilci iz Dola pri Ljubljani na izletu po Italiji in Avstriji. Janez in Jože, ki sta sedela skupaj, sta bila med vožnjo nenavadno molčeča. Po vrnitvi na slovensko stran pa je Janez dejal Jožetu: »Zdaj se pa spet lahko pogovarjava, ko ni treba več znati italijansko al' pa nemško.«

Preveč nabasan traktor

Iz farovške 'goše' so vozili domov 'pakleše'. Ker so veliko naložili, so z majhnim traktorjem med drevesi in koreninami obtičali. Župnik je skočil do sosedu, da bi z velikim traktorjem izvlekel majhnega. Takoj je prihitel na pomoč.

Ko so mu razlagali, kako se je zgodilo, je sosed drvarje podučil: »Pa ja ni treba vsega pobasati, kar vidite!«

Učiti se je treba

Pri ročnodelskem krožku Pikapolonice imajo tudi podmladek, osnovnošolce. Eden od njih je potožil, da ga sošolci dražijo, da je klepetulja, ker obiskuje krožek. Prijatelj ga je tolažil, da njegov dedek celo gobeline šiva in da ga je dedek nekoč podučil: »Ti se kar pridno uči, bogve kako babo boš dobil!«

Jutranje pevske vaje

Janez si v lepem sončnem jutru pripoje mimo soseda. Razloži mu vzrok svoje dobre volje: »Ko se zjutraj zbudim in se zavem, da sem v penziji in da mi ni treba v službo, bi si samo pel. Najraje bi se pridružil pevskega zboru Gozdar. Samo skrbi me, kaj bo pevovodja rekel, če bom predlagal jutranje pevske vaje. Zvečer sem namreč že slabe volje pa mi za petje ni več!«

Žeja

Janez je v vročini popisoval vodne števec po hišah. Gospodarju hiše se je zasmilil, hotel mu je ponuditi pijače pa ga je vprašal: »Ali si tudi ti tako žejen kot jaz?« »Ne,« je Janez odgovoril, malo utihnil in dodal: »Bolj!«

Franci Bečan

ZA DOBRO VOLJO

Jurček se je izgubil v puščavi. Ko naleti na beduina, ga vpraša: »Kje je tu kakšen vodnjak?«
»Kar naravnost, v četrtek pa zavij levo,« mu odgovori.

Možakar se primaje iz gostilne in ko išče svoj avto, ga policist vpraša:
»Pa menda ja ne mislite takšni voziti?«
»Mislim, da bom moral. Saj pa ja vidite, da komaj hodim.«

Zakaj petelin tako zgodaj kikirika?
Ker pozneje, ko se zbudijo kure, na pride do besede.

Štefka kupi novo krtačo za straniščno školjko.
Čez nekaj dni jo vpraša prijateljica Jožica, kako je zadovoljna z novo krtačo.
Štefka reče: »Še kar, ampak papir je pa le papir.«

Za najin zadnji prepir sem bil kriv sam.
Žena me je vprašala, kaj je na televiziji.
Rekel sem, da prah.

Jožica zaupa prijateljici, da ji je mož kupil za rojstni dan komplet AMC. Ančka začudena vpraša: »To je moralo biti zelo drago, kaj pa je vse v tem kompletu?« Jožica ji reče: »Nič kaj posebnega – vendar te preseneti, ker je v kompletu, Ajmer, Metla in Cota.«

Kaj dela angleški, francoski in slovenski upokojenec, ko zjutraj vstane?
Angleški vstane ob devetih, spi čaj in gre igrat golf.
Francoski vstane ob devetih, spi konjak in gre na sprehod s svojo prijateljico.
Slovenski pa vstane ob šestih, spi vitaminski čaj in gre na delo na črno.

Kakšna je razlika med telefonom in ženo?
Za telefon plačaš naročnino in lahko govoriš.
Ženi pa daš celo plačo, da si lahko tiho.

Tonček se hvali:
»Kot otrok sem bil tako pameten, da sem shodil že pri osmih mesecih.«
Pa mu Janezek odgovori:
»Jaz sem bil pametnejši. Nosili so me do četrtega leta.«

Iz Kopro je bil v Celje premeščen župnik. Ko se je nekega dne sprehajal po okolici Celja, je zašel. Ni vedel, po kateri poti se naj vrne v Celje. Srečal je navihanega dečka in ga vprašal:
»Kako bi prišel nazaj v Celje?« Navihanec reče: »Ne povem vam.« Župnik ves ogorčen reče: »Ti pa ne boš prišel v nebesa.«
Deček pa odvrne: »Vi pa v Celje ne.«

Rešitve:

1. **Združenka:** Sadovi jeseni
2. **Vstavite besede:** Zajokal sem, ko sem prišel na svet in vsak dan mi pove zakaj.
3. **Vstavite besede:** Človek prekaša živali z govorom, one njega z molkom.
4. **Vstavite črkovne pare:** Najlepše je srečo deliti s tistim, ki ti jo daje.
5. **Uredite račun:** $13 + 3 = 16$
6. **Sudoku:** 4,5,3,1,6,2; 1,2,6,5,4,6; 2,6,1,3,5,4; 3,4,5,6,2,1; 5,1,2,4,3,6; 6,3,4,2,1,5.
7. **Sestavite misel:** Edina alternativa sovraštvu je ljubezen

ZAV-SAVA.SI

VSE JE LAŽJE,
KO TI NEKDO PRISKOČI NA POMOČ.

NIKOLI SAMI

SAVA
ZAVAROVALNICA

DELOVNI ČAS: ponedeljek–petek: 8.00–19.00
sobota: 8.00–13.00
nedelja in prazniki zaprto

LAURENA, trgovina in storitve, Renata Siker s.p.

Telefon: 02 675 22 07 | Gsm: 051 602 890 | Email: laurena@siol.net

Gornji trg 25, 2344 Lovrenc na Pohorju

www.facebook.com/cvetlicarna.LauRena

OBČINA LOVRENC NA POHORJU
želi občanom uspešno delo in veliko zdravja
in sreče v novem letu 2019!

Kovaška cesta 60
2344 Lovrenc na Pohorju
tel.: 02/ 671 9583
gsm: 041 / 731 548
fax: 02 / 671 9584
e-pošta: sumer@siol.net

Predelava lesa

ŠUMER s. p.

Nudimo vam: Izdelavo in montažo stenskih oblog, ostrešij ter lesne embalaže
(zaboji za jabolka, palete.)

Cenjenim kupcem želimo veliko uspeha in sreče v novem letu 2019!

GORAZD HODNIK s.p.

Gaberca 2, 2344 Lovrenc na Pohorju

**GRADBENA MEHANIZACIJA IN
PREVOZNIŠTVO**

tel.: 02/ 676 04 91, gsm: 041/ 647 958

**Avtoprevoznništvo, trgovina
in storitve d.o.o.**

Činžat 23 - 2343 Fala - ID za DDV: SI 86388339

KONTAKT:

t: 031-382-008

t: 041-651-517

e: info@hgf.si

- ODKUP / PRODAJA HLODOVINE

- MLETJE LESNE BIOMASE

- PRODAJA LESNIH SEKANCEV

MESARIJA JAVORNIK

Gornji trg 40, Lovrenc na Pohorju

Telefon: 02 /675 1471

Odpiralni čas:

vsak dan od 8. do 13. ure

in v sredo in petek od 15. do 17. ure

Nudimo vse vrste mesa in mesnih izdelkov:

- domače pohorske klobase, - prekajeno meso po klasični metodi
- pohorska zaseka in pašteta, - zelo dobra buteljčna vina,
- ter nekatere vrste prehrambenih artiklov.

Cenjenim kupcem – strankam želimo vesele Božične praznike ter sreče zdravja in veselja
v novem letu 2019.

Direktorica Mojca Osovníkar

STAUBNO MIZARSTVO MONTLES

Ujko Hartman s.p.

Kovaška cesta 46
2344 Lovrenc na Pohorju
tel.: 02 67 67 151, gsm: 041 802 330
e-mail: hartman.vojko@gmail.com

JANUAR	FEBRUAR	MAREC	APRIL	MAJ	JUNIJ
1 To Novo leto	1 Pe Ignac	1 Pe Albin	1 Po Hugo	1 Sr Jože, Praznik dela	1 So Fortunat
2 Sr Makarij	2 So Svečnica	2 So Janja	2 To Franc	2 Če Boris, Dela p. dan	2 Ne Erazem
3 Če Genovefa	3 Ne Blaž	3 Ne Marin	3 Sr Ljuba	3 Pe Aleksander	3 Po Pavla ☺
4 Pe Angela	4 Po Andrej ☺	4 Po Kazimir	4 Če Izidor	4 So Florijan	4 To Franc
5 So Simeon	5 To Agata	5 To Janez, Pust	5 Pe Vinko ☺	5 Ne Angel ☺	5 Sr Valerija
6 Ne Sv. trije Kralji ☺	6 Sr Dora	6 Sr Nika, Pepelnica ☺	6 So Viljem	6 Po Janez	6 Če Norbert
7 Po Zdravko	7 Če Egidij	7 Če Tomaž	7 Ne Darko	7 To Stanko	7 Pe Robert
8 To Severin	8 Pe Janez, Preš. dan	8 Pe Janez	8 Po Albert	8 Sr Viktor	8 So Medard
9 Sr Julijan	9 So Polona	9 So Frančiška	9 To Tomaž	9 Če Gregor	9 Ne Primož, Binkošti
10 Če Gregor	10 Ne Viljem	10 Ne 40 mučencev	10 Sr Mehtilda	10 Pe Izidor	10 Po Marjeta ☺
11 Pe Pavlin	11 Po Marija	11 Po Krištof	11 Če Leon	11 So Žiga	11 To Srečko
12 So Tatjana	12 To Damijan ☺	12 To Gregor	12 Pe Lazar ☺	12 Ne Pankracij ☺	12 Sr Janez
13 Ne Veronika	13 Sr Katarina	13 Sr Kristina	13 So Ida	13 Po Servacij	13 Če Anton
14 Po Srečko ☺	14 Če Valentin	14 Če Matilda ☺	14 Ne Valerij	14 To Bonifacij	14 Pe Vasilij
15 To Pavel	15 Pe Jurka	15 Pe Klemen	15 Po Helena	15 Sr Zofka	15 So Vid
16 Sr Marcel	16 So Julijana	16 So Hilarij	16 To Bernarda	16 Če Janez	16 Ne Beno
17 Če Anton	17 Ne Silvin	17 Ne Jerica	17 Sr Rudi	17 Pe Jošt ☺	17 Po Dolfe ☺
18 Pe Marjetka	18 Po Simeon	18 Po Edvard	18 Če Konrad	18 So Erik ☺	18 To Marko
19 So Marij	19 To Julijan ☺	19 To Jožef	19 Pe Leon ☺	19 Ne Ivo	19 Sr Julijana
20 Ne Boštjan	20 Sr Leon	20 Sr Srečko	20 So Neža	20 Po Bernard	20 Če Silverij <small>Sv. rešnje telo</small>
21 Po Neža ☺	21 Če Irena	21 Če Benedikt ☺	21 Ne Simeon, Vel. noč	21 To Feliks	21 Pe Alojz
22 To Cene	22 Pe Marjeta	22 Pe Vasilij	22 Po Leonida, Vel. pone.	22 Sr Milan	22 So Ahac
23 Sr Rajko	23 So Marta	23 So Jože	23 To Vojko	23 Če Željko	23 Ne Kresnica
24 Če Felicijan	24 Ne Matija	24 Ne Gabrijel	24 Sr Jurij	24 Pe Suzana	24 Po Janez
25 Pe Darko	25 Po Sergij	25 Po Minka	25 Če Marko	25 So Gregor	25 To Hinko, Dan drž.
26 So Pavla	26 To Andrej ☺	26 To Maksima	26 Pe Marcelin	26 Ne Zdenko ☺	26 Sr Stojan
27 Ne Janez ☺	27 Sr Gabrijel	27 Sr Rupert	27 So Jaroslav, Dan up. @	27 Po Janez	27 Če Ema
28 Po Peter	28 Če Roman	28 Če Janez ☺	28 Ne Pavel	28 To Avguštin	28 Pe Hotimir
29 To Franc		29 Pe Ciril	29 Po Robert	29 Sr Magdalena	29 So Peter, Pavel
30 Sr Martina		30 So Bogoj	30 To Katarina	30 Če Ivana, Vnebohod	30 Ne Emilija
31 Če Janez		31 Ne Benjamin		31 Pe Angela	

2019

UREDNIŠTVO GLASILA »UPOKOJENEC«

vam želi prijetno praznovanje, v novem letu pa veliko širokih objemov, toplih občutkov, razigranih trenutkov, spontanij dejanj in sladkih spoznanj!

JULIJ	AVGUST	SEPTEMBER	OKTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
1 Po Bogoslav	1 Če Peter ☺	1 Ne Tilen	1 To Julija	1 Pe Dan spom. na mrtve	1 Ne Marjan, 1. adv. ned.
2 To Marija ☺	2 Pe Alfonz	2 Po Štefan	2 Sr Bogumil	2 So Dušanka	2 Po Blanka
3 Sr Irena	3 So Lidija	3 To Dora	3 Če Terezija	3 Ne Silva	3 To Franc
4 Če Urh	4 Ne Dominik	4 Sr Zalka	4 Pe Franc	4 Po Drago ☺	4 Sr Barbara ☺
5 Pe Anton	5 Po Marija	5 Če Lovrenc	5 So Marcel ☺	5 To Zahar	5 Če Savo
6 So Bogomila	6 To Ljubo	6 Pe Zaharija ☺	6 Ne Vera	6 Sr Lenart	6 Pe Miklavž
7 Ne Ciril, Metod	7 Sr Kajetan ☺	7 So Marko	7 Po Marko	7 Če Engelbert	7 So Ambrož
8 Po Špela	8 Če Miran	8 Ne Marija	8 To Brigita	8 Pe Bogomir	8 Ne Marija
9 To Veronika ☺	9 Pe Janez	9 Po Peter	9 Sr Abraham	9 So Teodor	9 Po Valerija
10 Sr Ljubica	10 So Lovrenc	10 To Nikolaj	10 Če Danijel	10 Ne Andrej	10 To Smiljan
11 Če Olga	11 Ne Suzana	11 Sr Milan	11 Pe Milan	11 Po Martin	11 Sr Danijel
12 Pe Mohor	12 Po Klara	12 Če Gvido	12 So Maks	12 To Emil ☺	12 Če Aljoša ☺
13 So Evgen	13 To Lilijana	13 Pe Filip	13 Ne Edvard ☺	13 Sr Stanislav	13 Pe Lucija
14 Ne Franc	14 Sr Demetrij	14 So Rasto ☺	14 Po Veselko	14 Če Nikolaj	14 So Dušan
15 Po Vladimir	15 Če Marijino Vne ☺	15 Ne Nikodem	15 To Terezija	15 Pe Polde	15 Ne Kristina
16 To Marija ☺	16 Pe Rok	16 Po Ljudmila	16 Sr Jadviga	16 So Jerica	16 Po Albina
17 Sr Aleš	17 So Pavel	17 To Frančiška	17 Če Marjeta	17 Ne Gregor	17 To Lazar
18 Če Miroslav	18 Ne Helena	18 Sr Irena	18 Pe Luka	18 Po Roman	18 Sr Teo
19 Pe Vincenc	19 Po Ljudevit	19 Če Suzana	19 So Etbini	19 To Elizabeta ☺	19 Če Urban ☺
20 So Marjeta	20 To Bernard	20 Pe Svetlana	20 Ne Irena	20 Sr Srečko	20 Pe Julij
21 Ne Danilo	21 Sr Ivana	21 So Matej	21 Po Urška ☺	21 Če Marija	21 So Tomaž
22 Po Majda	22 Če Timotej	22 Ne Mavricij ☺	22 To Vendelin	22 Pe Cilka	22 Ne Mitja
23 To Branislav	23 Pe Filip ☺	23 Po Slavojko	23 Sr Severin	23 So Klemen	23 Po Viktorija
24 Sr Kristina	24 So Jernej	24 To Nada	24 Če Rafael	24 Ne Janez	24 To Eva
25 Če Jakob ☺	25 Ne Ludvik	25 Sr Gojmir	25 Pe Darija	25 Po Katarina	25 Sr Božič
26 Pe Ana	26 Po Viktor	26 Če Justina	26 So Lucijan	26 To Konrad ☺	26 Če Štefan, Dan samo ☺
27 Sr Sergij	27 To Jože	27 Pe Kozma, Damjan	27 Ne Sabina	27 Sr Vigil	27 Pe Janez
28 Ne Zmago	28 Sr Avguštin	28 So Venčeslav ☺	28 Po Simon ☺	28 Če Jakob	28 So Živko
29 Po Marta	29 Če Janez	29 Ne Mihael	29 To Ida	29 Pe Radivoj	29 Ne David
30 To Julita	30 Pe Roza ☺	30 Po Sonja	30 Sr Marcel	30 So Andrej	30 Po Evgen
31 Sr Ignac	31 So Rajko		31 Če Bolfenk, Dan refor.		31 To Silvester